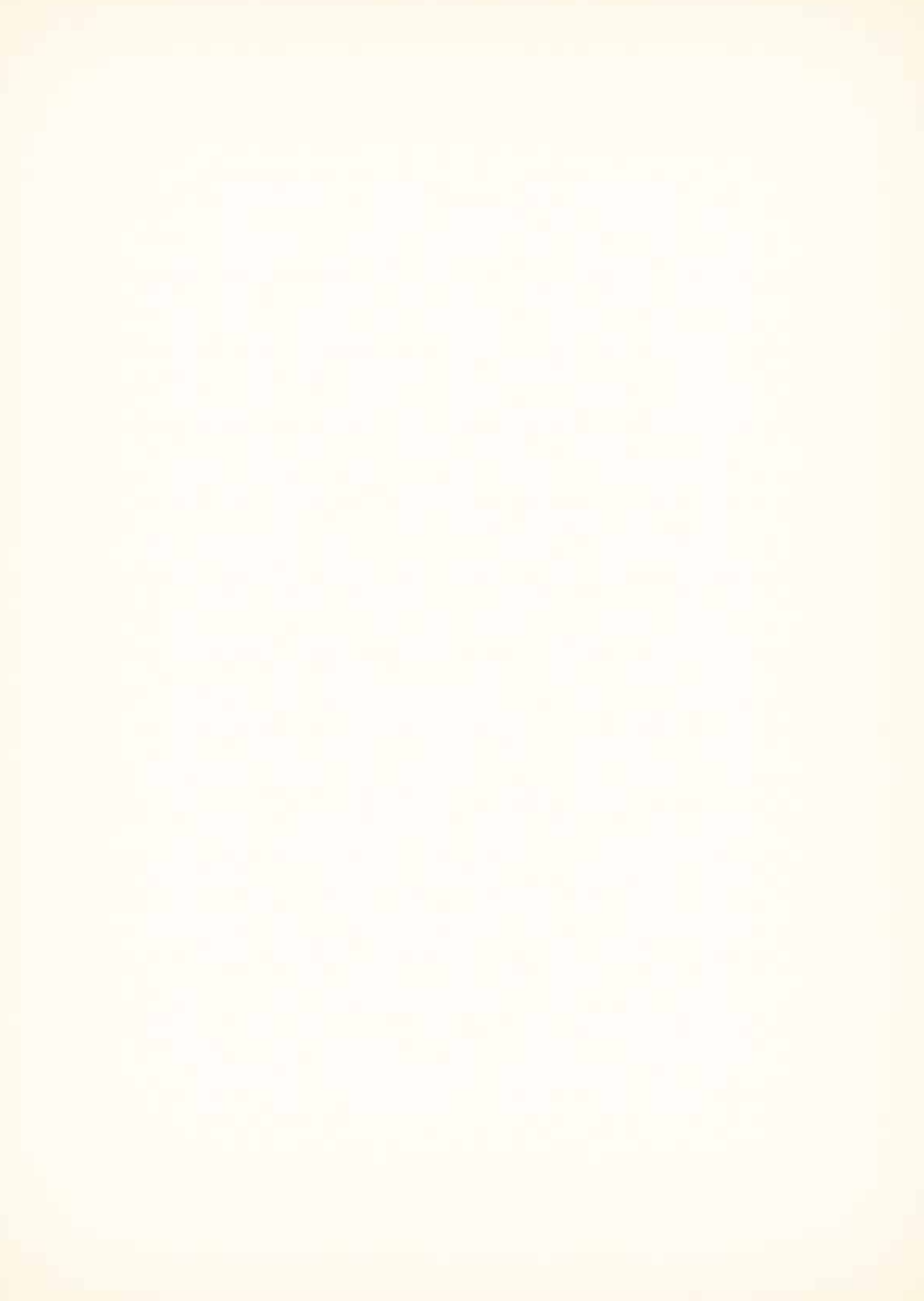

תעשרה

משמחת נישואין של
חיים ישראל הכהן ורבקה
שפערלין

יום שלישי ח' טבת ה'תשע"ה

בעזה"ת

פתח דבר

שלום וברכה!

לזכרון טוב ביום כללות צאצאינו החתן הת' חיים ישראל הכהן שי' וב"ג הכלה המהוללה מ' רבקה תחי', הננו בזה לכבד את כל הנוטלים חלק בשמחת לבבנו, מקרוב ומרחוק, בתשורה המוסגרת בזה. ואשר כוללת:

(א) צילום מהתשורה שחולקה בחתונת כ"ק אדמו"ר מה"מ: "העתק מכתב כתב יד קדשו של הוד כ"ק אדמו"ר אאזמו"ר, אבינו הראשון, רבנו הגדול זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע אשר סגולה יהי לכל מילי דמיטב מנפש ועד בשר, בתוככי ידידינו אנ"ש, ה' עליהם יחיו, וכל מחבבי תורה יחיו". (ב) תמונות החתן והכלה שיחיו עוברים אצל הרבי בחלוקת דולרים לברכה. (ג) מכתבים - צילומי "אגרות קודש" למשפחת החתן והכלה שיחיו. (ד) מענות והגהות בכת"ק, חלקם בפירסום ראשון. (ה) מכתבי איחולי מזל טוב מהרבנית חנה. (ו) תמונות קודש של הרבי, חלקן בפירסום ראשון.

הא-ל הטוב הוא ית' יברך את כבו' ואת אנשי ביתו יחיו בתוך כלל אחב"י בברכות מאליפות מנפש ועד בשר במיוחד בברכה שנזכה ללכת משמחה זו לשמחה העיקרית "שמחת עולם על ראשם" בגאולה האמיתית והשלימה בהתגלותו המיידית של כ"ק אדמו"ר מה"מ.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

בשמחה ובברכה

מוקיריהם ומכבדיהם

יחיאל יוסף וחנה צייטלין

חנינא משולם הכהן ואורלי שפערלין

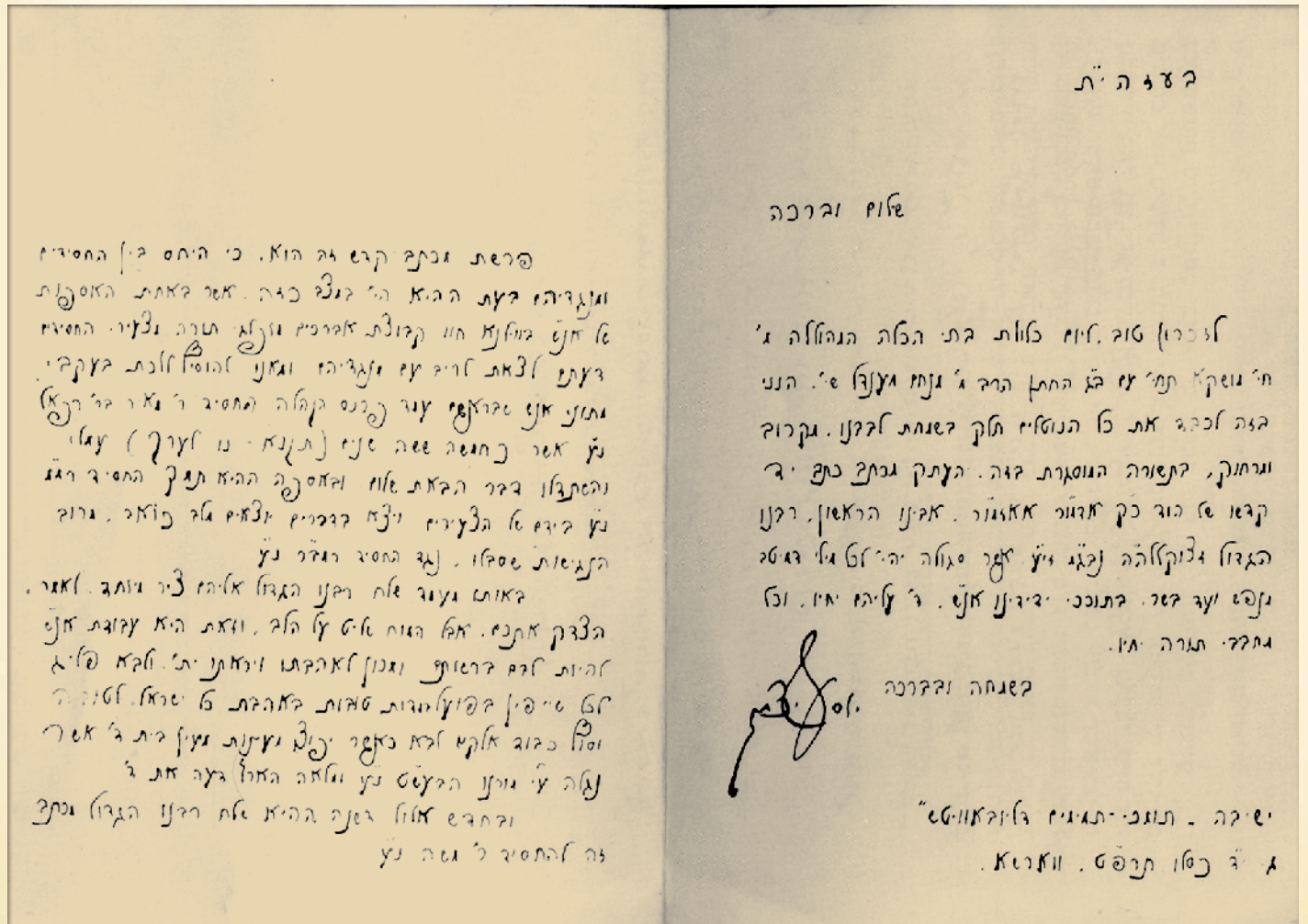

התשורה בחתונת הרבי

לגיליון זה צורף גיליון נוסף שנכפל לשנים: מצד ימין נדפס צילום מכתבו של הרבי הריי"צ - הכתוב בכתב ידו של אחד המזכירים וחתום בגוכי"ק של אדמו"ר הריי"צ - בו הוא מודיע כי מכתב של אדמו"ר הזקן שראה לכבד בו "את כל הנוטלים חלק בשמחת לבבנו, מקרוב ומרחוק. . אשר סגולה יהי לכל מילי דמיטב מנפש ועד בשר, בתוככי ידידינו אנ"ש, ד' עליהם יחיו, וכל מחבבי תורה יחיו". בצד השמאלי של הגיליון, נדפסה פשר פתשגן הכתב - אף זאת בצילום כתב-ידו של אותו מזכיר - בו מפרט הרבי את הנסיבות בגללן שלח רבינו הגדול את מכתבו הנ"ל.

באמצע סעודת החתונה של הרבי, בי"ד כסלו תרפ"ט, שעה שהסיבו המסובים ליד השולחנות הערוכים, ציוה הרבי הריי"צ לאחד מתלמידי התמימים, לחלק בשמו, לכל אחד ואחד מהמסובים, תשורה מיוחדת:

גיליון שנכפל לשלושה חלקים. מצדו האחד של הגיליון נדפס צילום "תמונת הדרת-קודש. גוף כתב יד קדשו של כ"ק אאזמו"ר. אדמו"ר אבינו הראשון. רבינו הגדול זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע", ומצדו השני, כלפי חוץ, נדפסו שלושה צילומי קטעים קטנים, האחד - כתוב בלשון הקודש - אף הוא בגוכי"ק של אדמו"ר הזקן. השניים האחרים נכתבו ברוסית על-ידי אדם אחר.

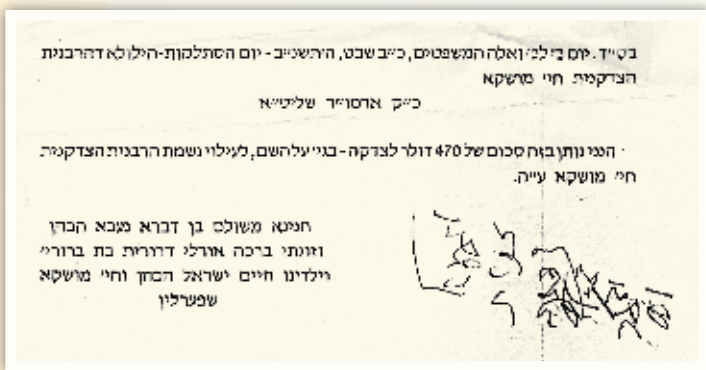
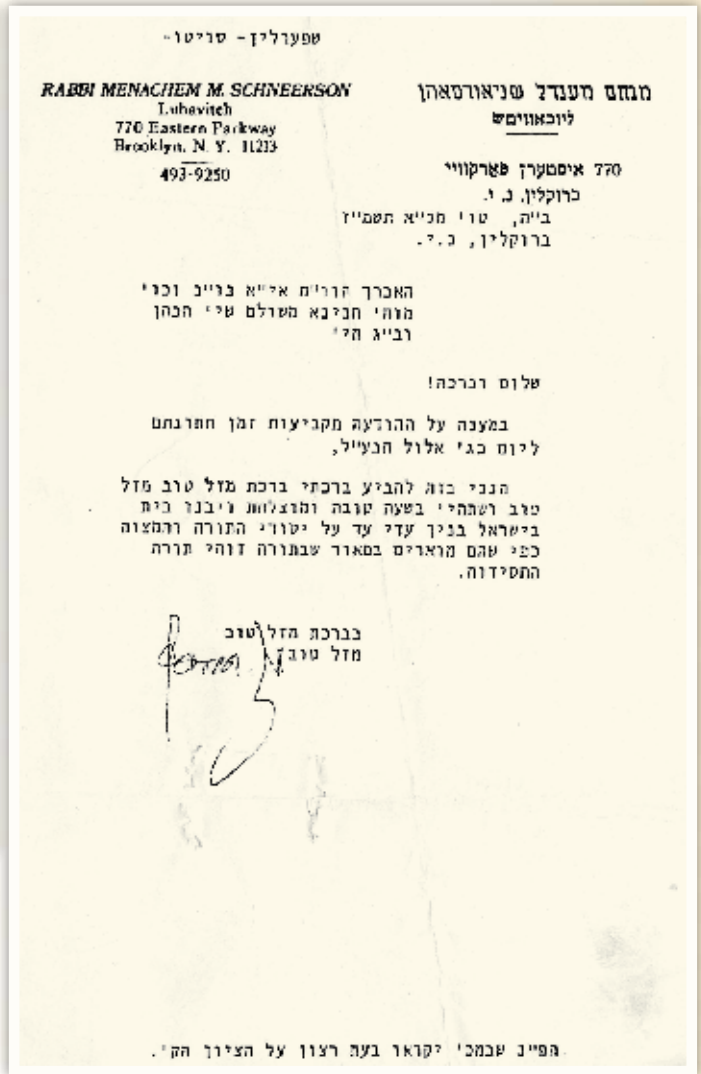
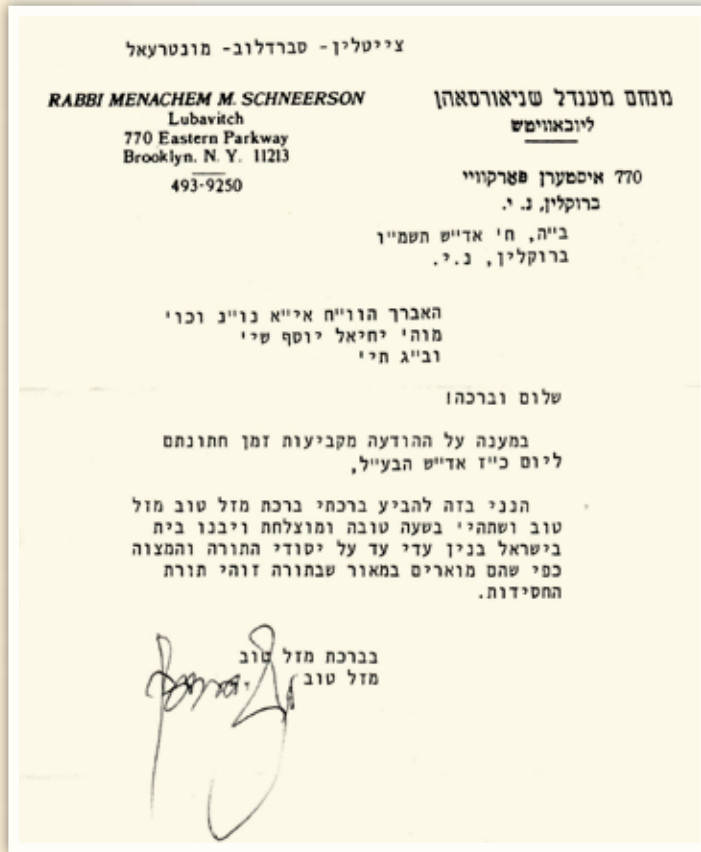

תמונות החתן והכלה אצל הרב

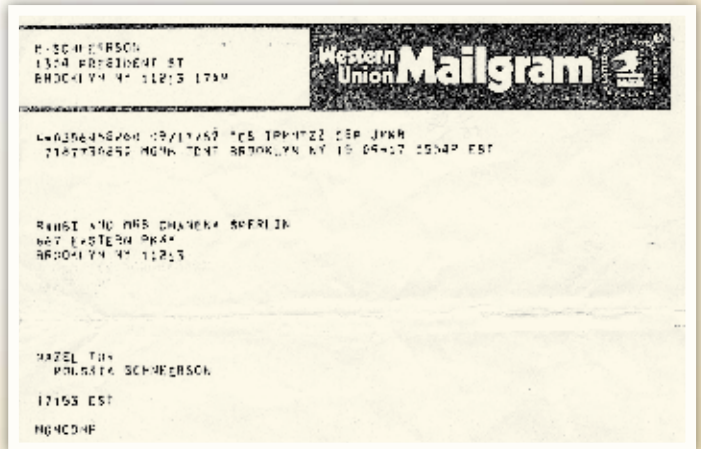

מכתבי ברכה לזמן נישואיהם של הורי החתן והכלה

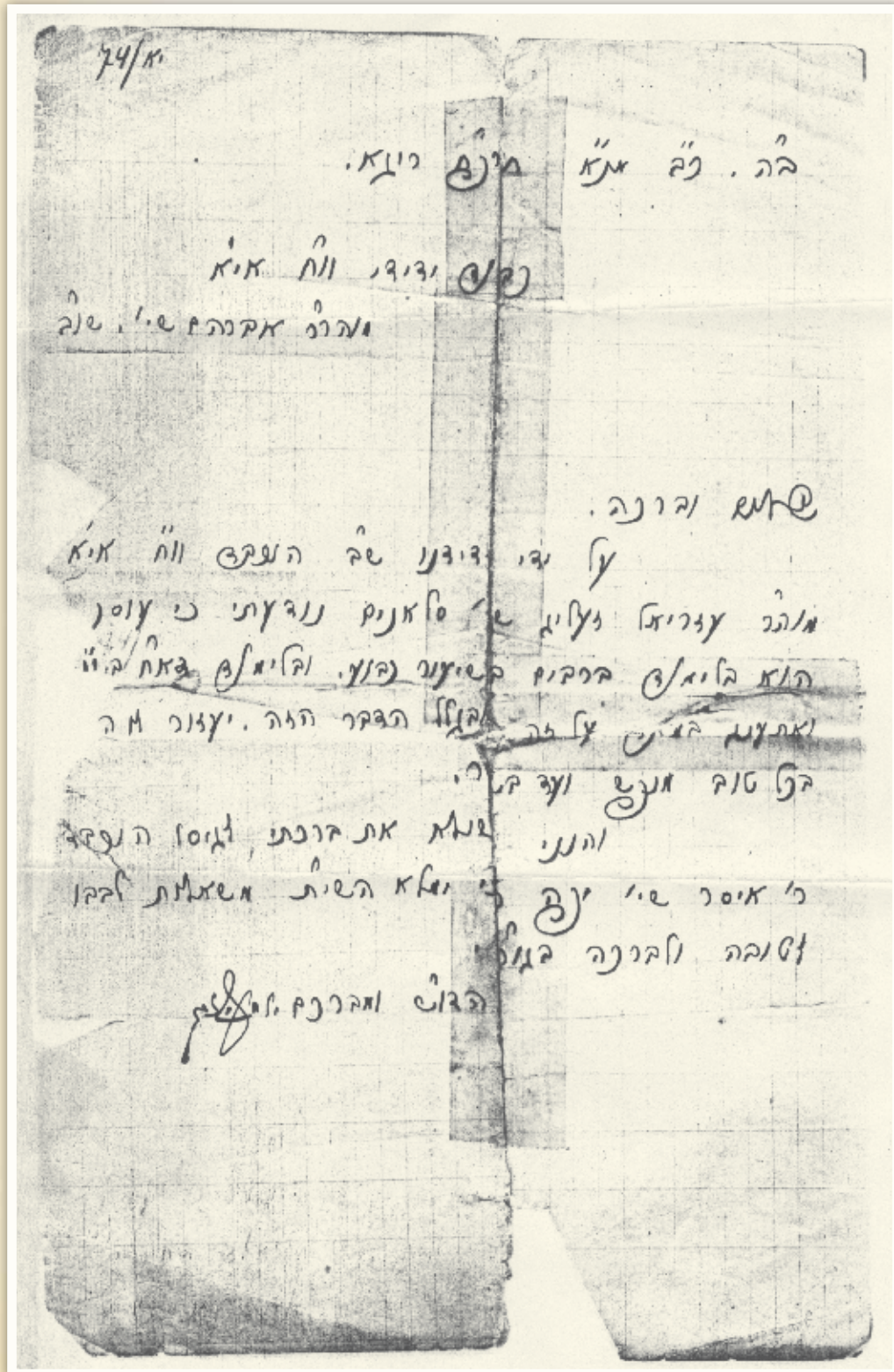
וגדול זכות צדקה בכלל ובפרט [ט] וכו'

מענה שקיבל אבי החתן בכ"ד אדר א' תשנ"ב
וגדול זכות צדקה כו'
ובפרט כשרי מזלו וכו'.
אזכיר עה"צ

מברק מהרבנית חיה מושקא ע"ה לחתונת הורי החתן שיחיו

אגרת כ"ק אדמו"ר ליהודי צנ"ע

ב"ה. כ"ב מנ"א תרפ"ח. ריגא.

כבוד ידידי וו"ח אי"א מוהר"ר
אברהם שי, שו"ב

שלום וברכה.

על ידי ידידינו ש"ב הנכבד וו"ח
אי"א מוה"ר עזריאל זעליג שי
סלאנים נודעתי כי עוסק הוא
בלימוד ברבים בשיעור קבוע.
ובלימוד דא"ח בש"ק, ואתענג
במאד על זה. ובגלל הדבר הזה
יעזור לו ה[שי"ת] בכל טוב
מנפש ועד בשר.

והנני שולח את ברכתי לגיסו
הנכבד ר' איסר שי יפה כי
ימלא השי"ת משאלות לבבו
לטובה ולברכה בגו"ר.

הדו"ש ומברכם

יוסף יצחק

מענות מהרבי על שאלות שנשאלו על שיחות ומאמרים

היינו שאלנו את הרב...
 ב"ק אפרה שליט"א
 בקהלה, אגודת וא"י באג"ו
 ואם אפשר יצאנו לבק"ו (יא, ת) שהיא ודאי - שלם קדוש
 איזה פירוט יש? יבואו חלקי ההתעוררות בקרב
 גלב"ק המס'ט -
 יום ה' ו' אב' תש"ט

מענה הרבי להרה"ח ר' יוסף וולדמן, עש"ק שמיני, מבה"ח אייר תשל"ה, על הפירוש רש"י שיבאר בהתוועדות.

יא, ח) ד"ה ובנבלתם - שלא ביאר גם לא ברמז רש"י הענין דקרבן בכלל מפרשי רש"י, שהוא עיקרי ונפ"מ בפשוטו

היינו שאלנו את הרב...
 ע"א א"פ ויבא גמלא
 א"ב א"ב א"ב א"ב א"ב
 דההתעוררות שלב אחרון מאד
 ב"ק אה"ל את מאמרי הרב על הפסוק
 ויבאו מצרים, לכה ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה
 באברהם שביקש לראות את אלוהים
 ולבוא בקרית צדק ואת ארץ אלוהים
 היה הקב"ה כי ימצאו אמן אשכ
 יבוא וצ"ל, אכאורה אפי"ה בביבוא
 אה"ל אה"ל קב"ה קב"ה הי' לבי אלוהים
 כ"ו לא יראה את עלו ויבא לתפלות
 רעה - היא א"פ ה"ה ע"ה א"ה ה"ה ע"ה
 סוף א"ה א"ה א"ה

מענה הרבי לשאלה על הנתבאר בהתוועדות ש"פ תולדות תשמ"א, במאמר הזהר על הפסוק ויגדלו הנערים, שזה ה"ל גם ברחניות, דאברהם גרים לון לאתגדלא וכו', ושהוא הצליח בזה יותר מביצחק, לפי שאליו ה"ל ההבטחה כי ידעתיו למען אשר יצוה וגו'. ושאל שלכאורה לפי זה צריכים להבין למה קצר הקב"ה ה' שנים משנותיו של אברהם כדי שלא יראה את עשו יוצא לתרבות רעה, הלא אם ה"ל חי אז הוה זכותיה מסייע לון לאסגאה?

ה"ז [= הרי זה] זכותי דבו"ד [= דבשר ודם] - מוגבל -

ובפרט כשצריך להתגבר על בחירת המקבל.

ועפ"ז [= ועל פי זה] מתורץ קלאץ קושיא (שכמובן איש לא הקשה) דישמעאל משך זמן לא התנהג כדבעי ורק אח"כ [= אחר כך] עשה תשובה (רש"י כה, ט).

בהתוועדות ש"פ פנחס תשכ"ח, נתבאר פרש"י ד"ה והוא לא הי' גו' (פנחס כז, ג) הטעם שבנות צלפחד הדגישו שאביהן בחטאו לבד מת, ולא פירטו את העוון, הוא מצד כיבוד אב. (השיחה בשלימותה נדפסה בלקו"ש ח"ח ע' 1717 ואילך). בהמשך להתוועדות שאלו כמה אנשים שאלות על הנאמר, והרבי הואיל לענות ע"ז (וחלקם שולבו בלקו"ש שם) כדלהלן:

מכ"ז [= מכל זה] ראי' רק שיש בזה חטא - וכמפורש בחטאו.

בשם הבעש"ט ראיתי כי אף שאמרו חטאנו, אבל באמת לא הכירו חטאתם, אלא "אשר אמר ה' כי חטאנו", ובעיני ה' זהו נחשב לחטא ולכן הננו ועלינו מיד ואין זה תשובה העשויה להתקבל לפי שלא הייתה חרטה בזה.

ב"ס' הבעש"ט" לא מצאתי

המדובר בנוגע לפרש"י - ע"ד הפשט

כ"ז היפך פרש"י (יד, ט) דאליב' קיימין.

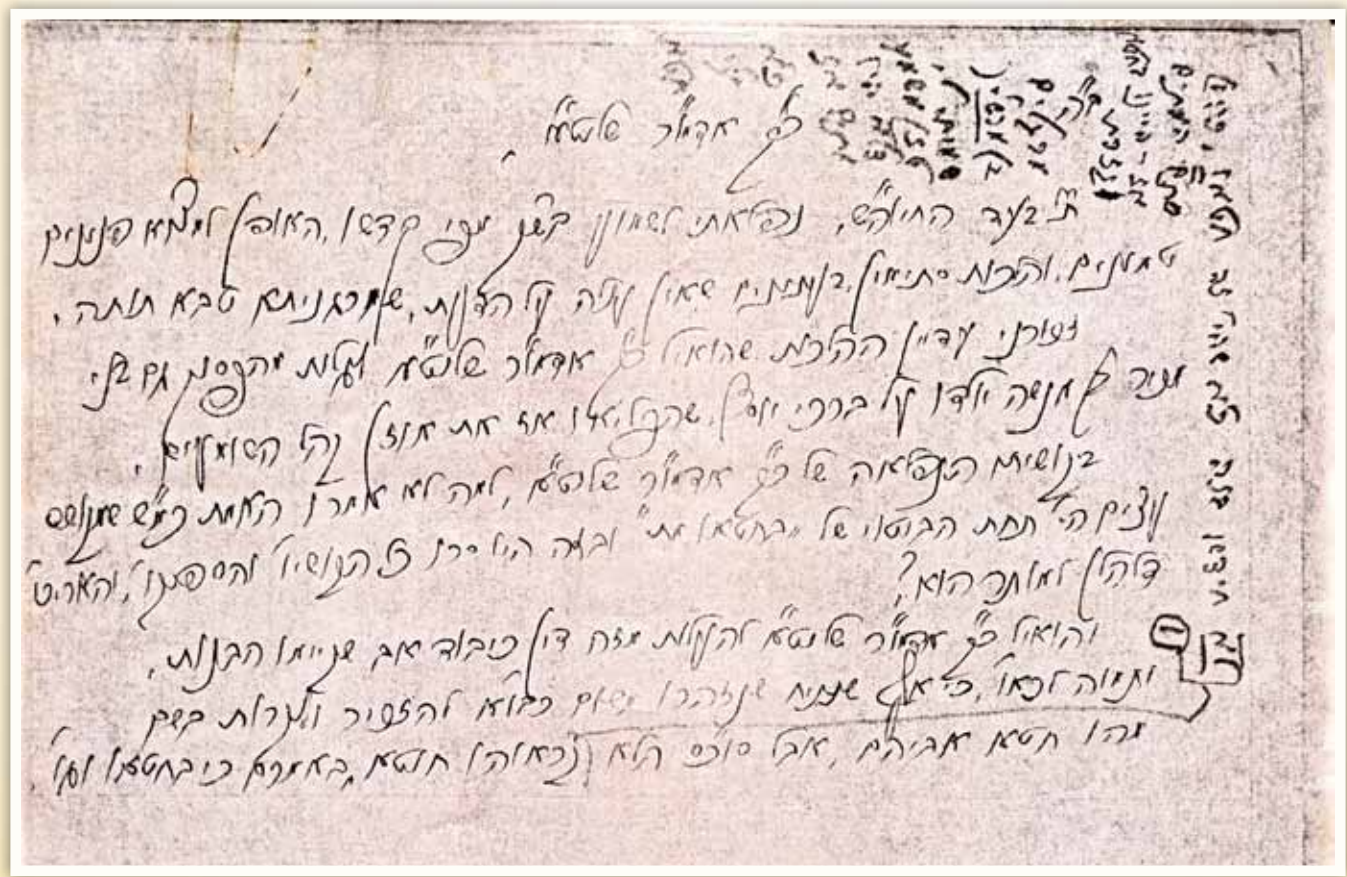
שאלה, הרי סוף כל סוף קראו לאביהן חוטא?

לא חידשו בזה כ"א [= כי אם] שהי' זה חטאנו, כי 1) סתם המתים אז - היינו בחטא וגזרת מרגלים ב) מרש"י (שמות ל, טז) משמע דלא היו מתים אז כ"א ע"י חטא

שאלה, איך אפשר לומר שהמעפילים מסרו נפשם, בשעה שמשה רבינו אמר להם דברים ברורים, אל תעלו גו'?

כך מפורש בקרא ומס"נ ביותר - כטענתו שידעו שהעמלקי גו'.

שאלה, איך עלו המעפילים להר והרי העמלקי יושב בהר, ואין סומכין על הנס?

שאלות נוספות שנשאלו על ביאור הרבי בהתוועדות ש"פ פנחס תשכ"ח הנ"ל

דה כה תאמר תלכה
 בק אדמה לטלא
 לזום והרבה
 וד דמך נאנצת' עולמו, אק ראית' לאפריכה, בק דוקא רוצה לטלא
 (כלל קוליא).

א) הרב' דאמרו: זכאעה אכת קלא אמר הוצרכו לכל הארצות
 אבינו מן זמנך ומן דברי רש"י ודעו (פסוק נה) סתם כמד זכא' הארץ
 נחקה הארץ מאין וכו' כול הארץ וכו' וכו' כיון דלא מאן דכל
 אלא מכה מפר די אצרה. ודעו הקול' התע' בק קיה דיה (וכן ק' ארטי קוליא
 רלבא למ, דרש' פי דע' יד, ע' דיהולס וכד' נטלו חקם). ודוחק הוא
 לזא ידעו מצה, כיון שהכמות ודולנית היו. וכן מטעם אפלטות עלון הס'

(שמ קיה) דומה הנ' צמחו למצרה ודילול הנכסי משי. (בן ק' רש' קמון
 פסק' דה נמן, וראית' בטעם הכאמ' להרא' נחמק מצה וכו' חיצו).

ב) הרש' כ' א: ודמורק לכו כולה צדיקים. וכו' אס' הי מקולל, דא הי
 צדיק. ודוחק הוא דהכונה רוב צדיק, להרי רש' דא עפיל' אמר ואמר
 ק' יוס', אכ' קפלטות הי צדיק דמורק ליוס' ואס' הי מהודפ' יוס', הי
 כיון דא תלויה (דא' לכאורה לכו דת' אמר, דברי המודפ' לים טהור דמ'
 ליל' דידם, דדלעת' לטלו תלויה ולא נא' רצין הקצה. והיא למטה

אמר וכו' וכו' הי' אק' אה' לדלו הפועל וכו' דא' לא נאל' להם כחוק מהתלודה.
 ואין צ' כחוק האה' וכו' תלויה, דברי אל' אמר להם הפועל אז תדחקו
 חסד', אמר צ' אמר צדיקים וכו' וכן דבריה', ותירו את פי' הי, וכן אמרו
 צנות צ'פחה: קטמו ית. וכן איתא ברש' יצ' דה מויעפילו: לזא הרש'

ד) בק כו'.

ג) הרש' דאמרו: הא דאמר בק דער' אכת' לא ידעין טובה מייקית' לטעם
 צ'פחה מלא' לט'. וכו' וכו' דין לוק' דעה טא אמרו אבינו הי'
 מהתעפ' יוס' (א' דע' הי' טובה מייקית' הי' אכל' לטעם מויעפ' הי'

(ד' ק' יוס'), ואס' טא איה' נחמ' די אלא, דמ' זא יוס'. התל' ד'

ד) הרש' הנ' : דא בטא מהתעפ' יוס' וכו', וכו' המודפ' לים הי' אכ'
 מהתעפ' יוס' וכו' איה' מ' בטא מהתעפ' יוס' ד' וכו' וכו'

Handwritten marginal notes on the left side of the page.

Handwritten marginal notes on the left side of the page.

Handwritten marginal notes at the bottom left of the page.

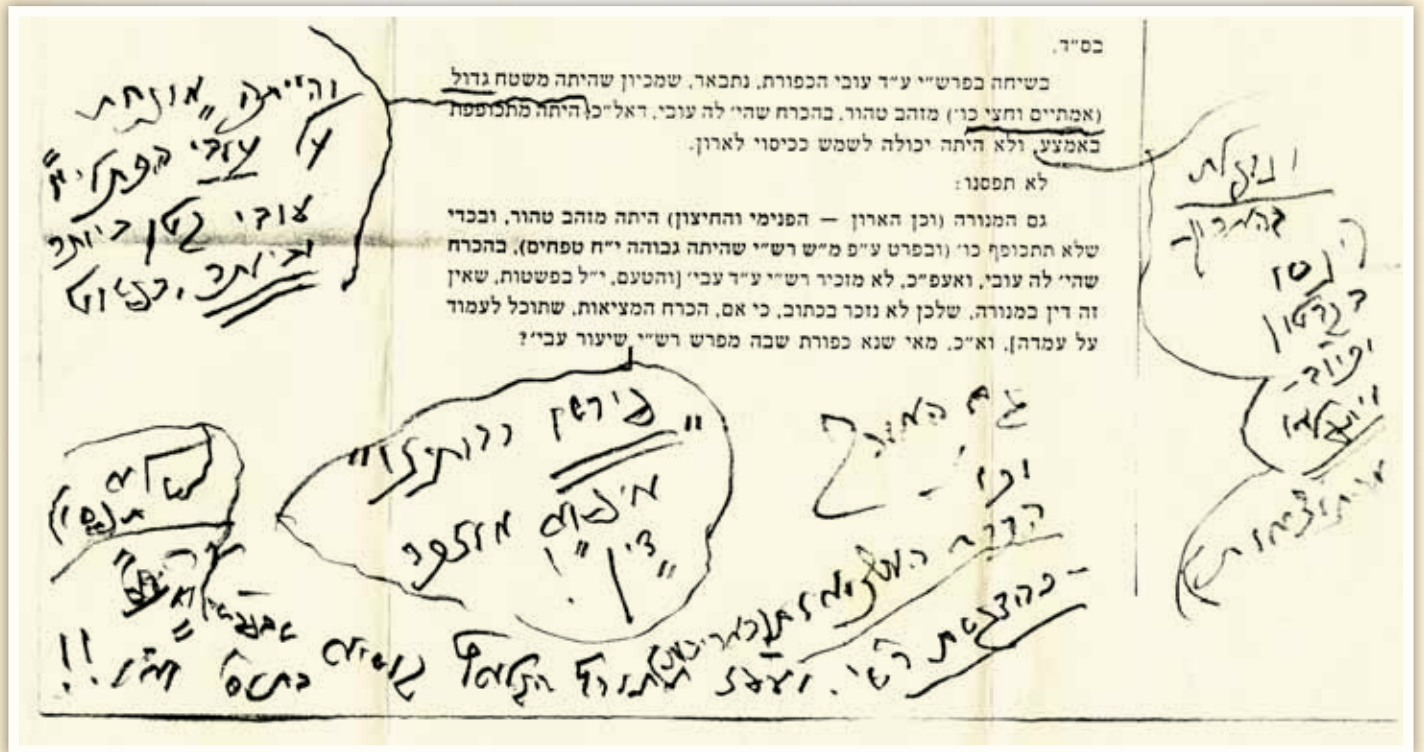
והחצר אחרי זבואל שזר, יצא בה עז אלך אמא את אבותי גליה, גליה
 ואמתו יצק זי
מציא נחמס עכאי טאי טאי יבטהי הוא זמי המלה, ואילו ספר פס
זרלו דדדק, כזר הוקדמי דיק או לעיה זמס צ אי אפס זרלו זקוק
חצר החלוצה של לייר, פדומי אינה גלעז, יק כוונותי: חצר החלוצה ז
 (זמכמת אבוק)
היה פירק כוכב מיקד פיר פירק פירק טא סל פאירי גולק, וכאו לטמית:
 יקום מש. ומריה צי כתבאות ויתבטום הוא כפ יקום מש. אמת מיקד.
 זמכאות כותב ולי הוא סקטי ופקן הכתב זמ פולשו הפלוט (נבואה),
 פאצות ליבות זמין אדם זמ פדרי בל א נולד תמו אצור מש (כזאיא)
 זלמין מלאכ כוכב.

פ' ע' קולית הנע יהי לבארה אפס פאמת עלי עא חוק דר
 פומתי (פמתימס אמן לפסי, כוונותי). והא פכ רול גל זמין וורב
 זיפה מיקד: ודוד יהי מולד אתר מיקד, אמסל דילג (זדוח קר)
 אמס לבארה כאו ליל זהלותי דזעלו והיוטלעא אפי פדוחק קר
 כמע לונז עכפ ערלותי ז דעופי התבר לעהיקים זלעוניה כזלמן
 חמנה, ונפסי לפיחיות זר נצלק דחמיק יק פא, מלאכ
 ערלות ט, אמ הקוליות הנע קוליות, נצלק דחמיק (מציא)
 דכפיות הוא מיקד: דכיון פהצכר הכתב עזיל ז למות יקד
 וילאד, וכאן מצביר יק יקד, עזר חפיעל רילי, חיל מתולד הנע
 (דור) מיקד, יהו דוד מולד מיקד (מלות), ואן לככר דזכר מליה!!
 זוקם זמ מילאד, דכי אמ עשו יק חכתב מרוקם זמ צוק
 זכאוכ (אם נפיל בתלותי). דמ דכוכב יק הלט אייר 29 1903 (אצול)
 ומוע זוק כוכב וקם לטל מיקד (אוי לראע), אמא זכאוכ צ
 ליל אינה כוונה זמ למחוקם וכפ א מרפית, הך צע ליל אינה
 כוונה זמא לופיק זיב מיקד זמא, מילאד. ואכזכ, עפיש
 הכתב זמ לטין פזכר ערה לחנה רילי, מלונת הכפין.
 אם הכתב דפזח, עה יק מסעיתה.

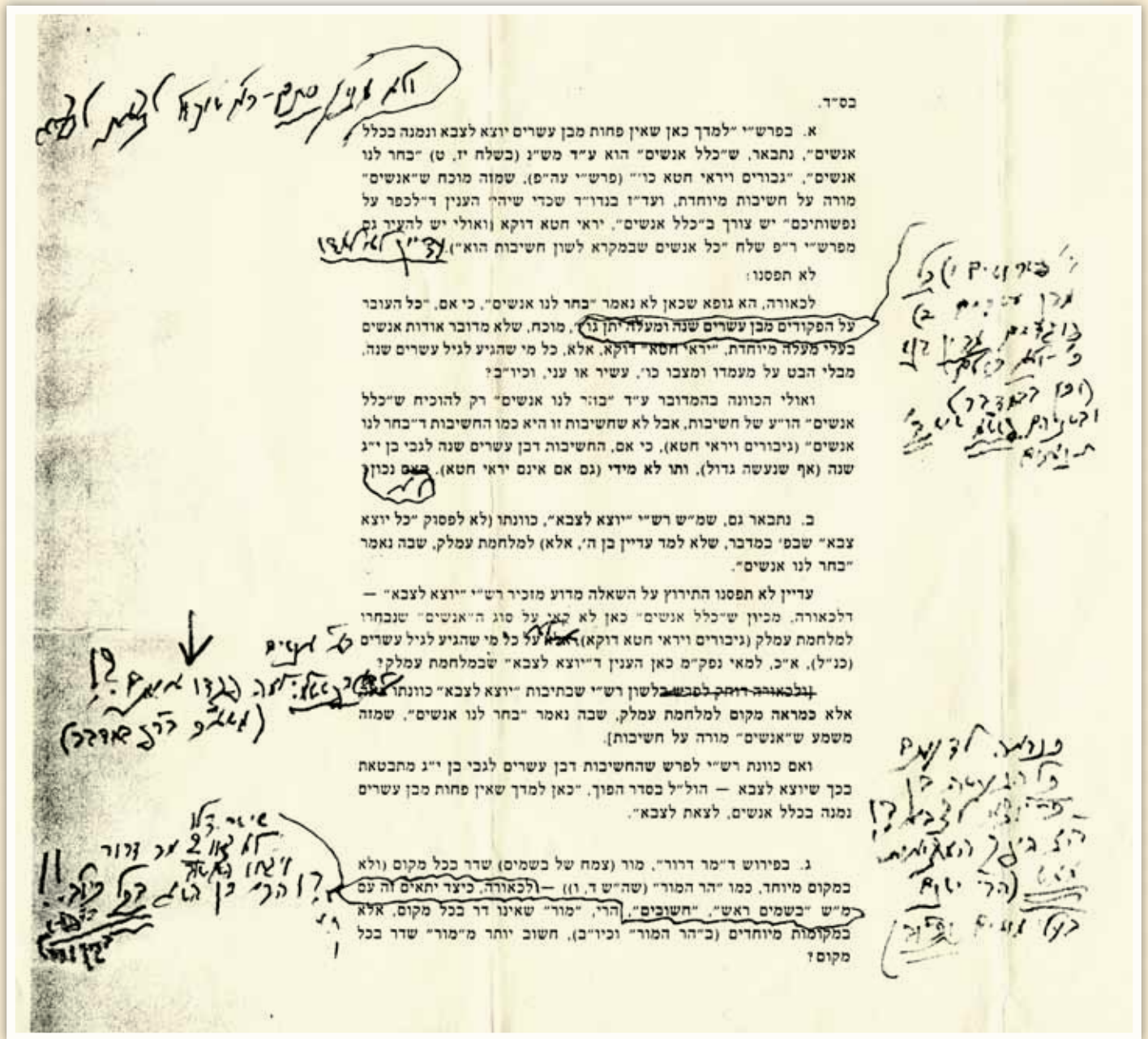
מציא נחמס עכאי טאי טאי יבטהי הוא זמי המלה, ואילו ספר פס
 זרלו דדדק, כזר הוקדמי דיק או לעיה

היה פירק כוכב מיקד פיר
 פירק פירק טא סל פאירי גולק, וכאו לטמית:
 יקום מש. ומריה צי כתבאות ויתבטום הוא כפ יקום מש. אמת מיקד.
 זמכאות כותב ולי הוא סקטי ופקן הכתב זמ פולשו הפלוט (נבואה),
 פאצות ליבות זמין אדם זמ פדרי בל א נולד תמו אצור מש (כזאיא)
 זלמין מלאכ כוכב.

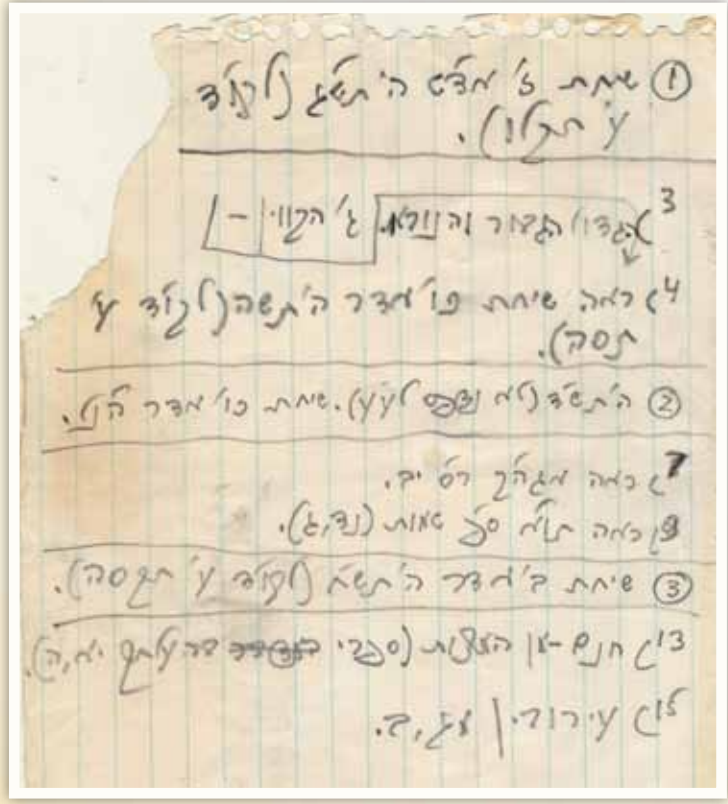
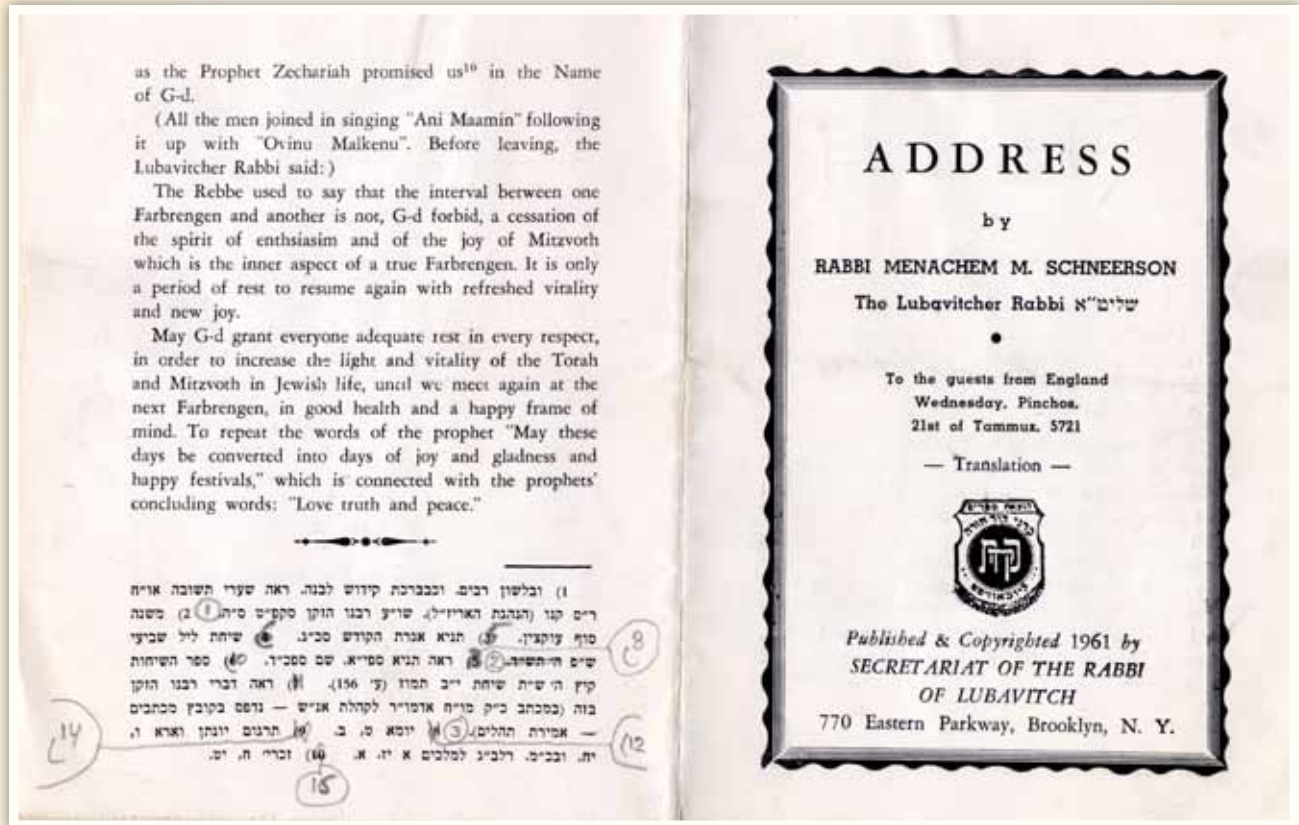
פ' ע' קולית הנע יהי לבארה אפס פאמת עלי עא חוק דר
 פומתי (פמתימס אמן לפסי, כוונותי). והא פכ רול גל זמין וורב
 זיפה מיקד: ודוד יהי מולד אתר מיקד, אמסל דילג (זדוח קר)
 אמס לבארה כאו ליל זהלותי דזעלו והיוטלעא אפי פדוחק קר
 כמע לונז עכפ ערלותי ז דעופי התבר לעהיקים זלעוניה כזלמן
 חמנה, ונפסי לפיחיות זר נצלק דחמיק יק פא, מלאכ
 ערלות ט, אמ הקוליות הנע קוליות, נצלק דחמיק (מציא)
 דכפיות הוא מיקד: דכיון פהצכר הכתב עזיל ז למות יקד
 וילאד, וכאן מצביר יק יקד, עזר חפיעל רילי, חיל מתולד הנע
 (דור) מיקד, יהו דוד מולד מיקד (מלות), ואן לככר דזכר מליה!!
 זוקם זמ מילאד, דכי אמ עשו יק חכתב מרוקם זמ צוק
 זכאוכ (אם נפיל בתלותי). דמ דכוכב יק הלט אייר 29 1903 (אצול)
 ומוע זוק כוכב וקם לטל מיקד (אוי לראע), אמא זכאוכ צ
 ליל אינה כוונה זמ למחוקם וכפ א מרפית, הך צע ליל אינה
 כוונה זמא לופיק זיב מיקד זמא, מילאד. ואכזכ, עפיש
 הכתב זמ לטין פזכר ערה לחנה רילי, מלונת הכפין.
 אם הכתב דפזח, עה יק מסעיתה.

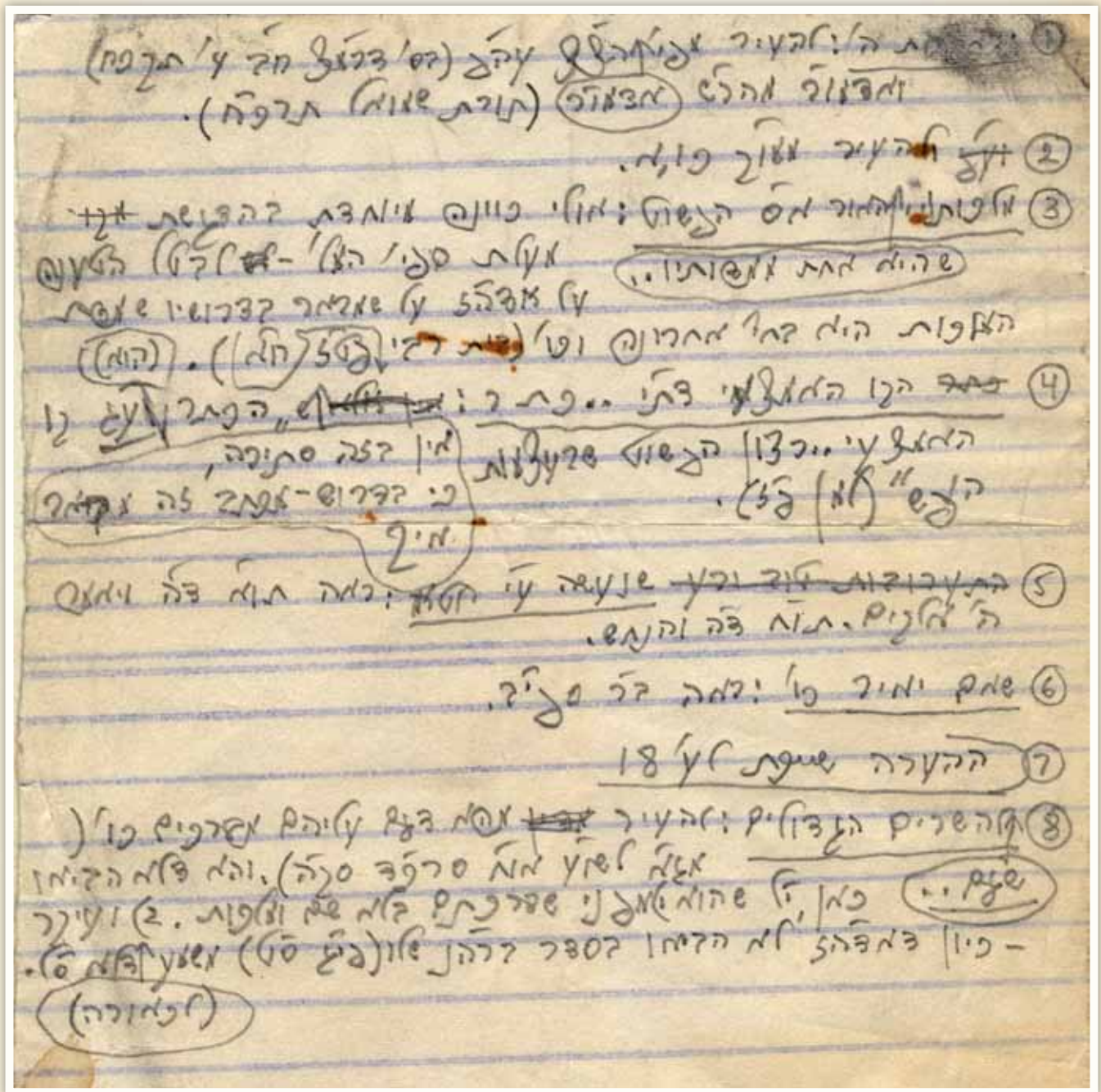
מענה על שיחת ש"פ תרומה תשמ"ו, ושולב בהתוועדויות תשמ"ו ח"ב ע' 599

מענות על שיחת ש"פ תשא תשמ"ז, ושולבו בהתוועדות תשמ"ז ח"ב ע' 5-884

הערות הרבי לשיחת כ"א תמוז
 תשכ"א, השיחה נדפסה במקור
 באנגלית ואחר-כך תורגמה ללה"ק,
 בהוספת מראי מקומות. השיחה
 בשלימותה נדפסה בתורת מנחם
 תשכ"א ח"ג ע' 145 ואילך

הערות הרבי לקונטרס בד קודש – מהדורת תשכ"ד. ההערות נדפסו בקונטרס, בעמוד 25

"קונטרס בד קודש", הוא מכתב שכתב אדמו"ר האמצעי לשר פלך וויטעבסק ברוסיה, בקשר למאסרו. ובהערה האחרונה בכת"ק זה, כותב הרבי: **השרים הגדולים: להעיר מהא דגם עליהם מברכים כו' (מג"א לשו"ע או"ח סרכ"ד סק"ה), והא דלא הביאו כאן, י"ל שהוא** (1) **מפני שברכתם בלא שם ומלכות. 2 ועיקר - כיון דאדה"ז לא הביאו בסדר ברה"נ שלו (פי"ג ס"ט) משמע (לכאורה) דלא ס"ל.** קונטרס זה יצא בשנת תשכ"ד לפני רצח נשיא ארה"ב, קנדי, ובמוצאי שבת שאחריו - במענה לשאלתו של הרב יוסף וויינברג אם לדבר על כך בשיעורו השבועי, אמר הרבי שבאם בשאר השידורים עושים זאת, שגם הוא יתייחס לזה, וידבר על כך שלכל מדינה יש שר למעלה, ובוודאי למעצמה כמו ארה"ב. והוסיף הרבי, שידבר גם אודות הקונטרס 'בד קודש' שיצא לאחרונה, ושידגיש את ההערה האחרונה שהוסיף הרבי אודות 'השרים הגדולים' (ראה בכל הנ"ל - "בית משיח" גיליון 175).

ב"ה

קול קורא

מכ"ק אדמו"ר שליט"א מליובאוויטש

כדי להוסיף בברכתם ובשלומם ובטחונם של כל בני בכל
 מקום שהם, ^{ע"פ הנהגת} ובפרט שנתקבלה ידיעה ששונאי ישראל ^{ע"פ הנהגת} זוממים ענינים
 בלתי-רצויים, היל"ת, ובודאי שמחשבתם ^{ע"פ הנהגת} כתבטולא ונעקרא ^{ע"פ הנהגת}
 לגמרי, ויהי אך טוב לישראל -
 הצעתי ובקשתי שכל אחד ואחת מישראל, אנשים נשים
 וטף, יוסיפו:

בלימוד התורה - כל אחד ואחת לפי ענינו,
 בתפלה - אמירת ג' מזמורי תהלים, ומה טוב - גם
 המזמור האחרון שסינומו "כל הנשמה תהלל יה הללויה",
 ובצדקה - ^{ע"פ הנהגת} סכום ^{ע"פ הנהגת} למזון שלש סעודות (תמורת
 תענית)*. ומה טוב - לתתו עבור החזקת לומדי תורה או
 מוסדות שעוסקים בהפצת התורה.
 ויה"ר שע"ז נזכה תיכף ומיד - בחודש ניסן דשנת נסים
 - לטוב האמיתי והעיקרי, גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח
 צדקנו.

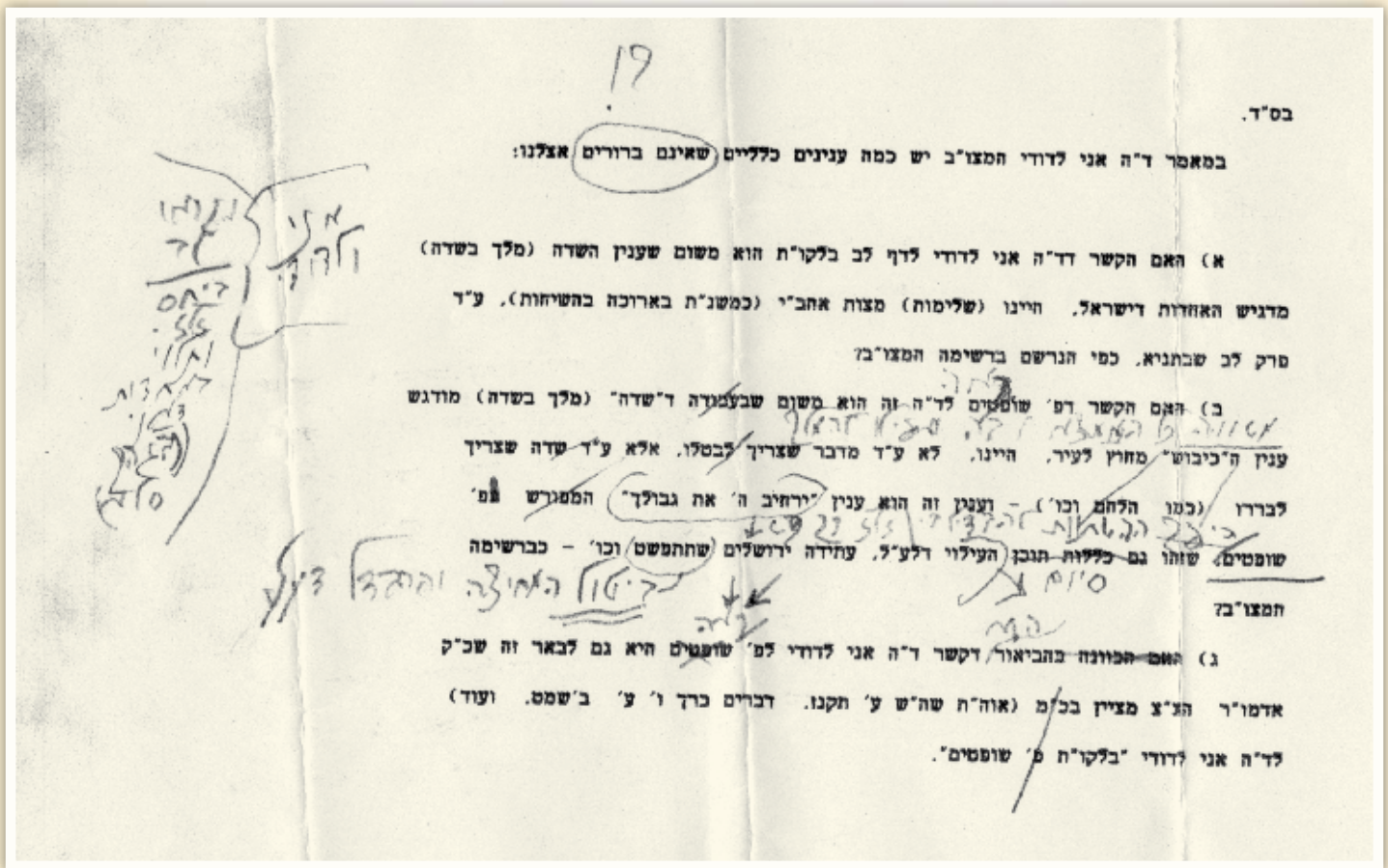
*) הסכום - ^{ע"פ הנהגת} ע"פ הוראת גדולי מרבנים שליט"א - ^{ע"פ הנהגת} שלש דולר לערך לסעודה.
 בס"ד.

מצו"ב השיחה, וגם "קול קורא" על מנת לפרסם במודעות
 כו'.

בנוגע להוצאה בפועל ע"ד הנתינה לצדקה בסכום השווה
 למזון ג' סעודות (תמורת תענית) - לא נאמר בהשיחה בפירוש
 אם הכוונה ליום מסויים, ערב ר"ח, וכיו"ב.

אם הכוונה בהוראה זו במיוחד בקשר למחר, ערב ר"ח
 (כידוע במנהגי ישראל בנוגע להנהגה דערב ר"ח) - נוסף זה
 ברשימת השיחה ובהקול קורא.

Handwritten notes:
 הנהגת
 ע"פ הנהגת
 ע"פ הנהגת
 ע"פ הנהגת
 ע"פ הנהגת
 ע"פ הנהגת

מענות והגהות הרבי על המאמר ד"ה אני לדודי תשמ"ו – נדפס בשה"מ מלוקט חלק א' ע' תסז ואילך.

והנה שלימות עבודת הקרבנות הנ"ל (לחמי לאיש) תהי' לע"ל דקא. כי אף שגם בזמן הגלות ישנו ענין הקרבנות ע"י העסק בתורת קרבנות כמ"ש ונשלמה פרים שפחנו, שזה כולל גם ענין ונשלמה מלשון שלימות, מ"מ עיקר הענין בזה יהי' לע"ל, ובלשון התפלה ושם נעשה לפניך כמצות רצונך, שדוקא לע"ל יהי' קיום כל המצוות, ובפרט מצוות הקרבה הקרבנות שהיא עיקר העבודה, בתכלית השלימות, וזהו גם מה שלע"ל יהי' ג"כ ע"ד ענין השדה הנ"ל במשטות, שמכאן עיר יומשך לשדה, ומהשדה יתעלה ויתברר להיות בבחי' עיר, דזהו מה שלע"ל הנה הגילוי שבבית המקדש, מקדש אר' כוננו ירך, יתפשט גם בירושלים עיר הקודש, וגם בשדות ובמגרשים שמסביב לירושלים, ויהיה מוז, דעתידה ירושלים שתתפשט בכל ארץ ישראל ותהיה ארץ ישראל שתתפשט בכל הארצות, והיינו שבכל העולם כולו יומשך הגילוי דונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו וגו'.

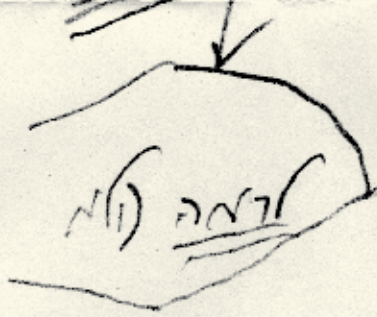
אבנן יבנו הקשר לענין זה לפ' שופטים. דהנה בפ' שופטים כתיב ואם ירחיב הוי' את גבולך גו', וארז"ל דקאי על ארץ קני קניו וקדמוני שיקבלו ישראל לע"ל, וענין זה, התרחבות והתפשטות דארץ ישראל באופן שתתפשט ותתרחב גם בארץ ג' האומות, הוא ע"ד הענין הנ"ל דהתפשטות הענינים שבעיר בשדה, גם מחוץ לעיר, וערו' יבנו בפנימיות הענין, ע"פ המבואר כד"ה אל תצד לצדמור האמצעי ובכ"מ, דענין כיבוש ג' האומות דלע"ל הוא ענין בירור ג' המחוזי שבעולם, עמון ומואב (קני קניו) וקדמוני, דענין זה בא ע"י הקדמת העבודה בזמן הגלות בבירור חב"ד שבנפש, ע"י הפצת המעיינות הוצה, וליהעיר, שגם גילוי זה נק' בשם פרנסה, כלשון התקו"ו יתפרסנון מיני' (ע"ד רעיוני פרנסתי).

ויהי רצון שכן תהי' לנו, שע"י הקדמת העבודה דהפצת המעיינות הוצה ובירור חב"ד שבנפש, נבוא בקרוב ממש לכיבוש חב"ד שבעולם, עד לכיבוש בתכלית באופן שנקראת על שמו, ויקרים זה באופן דאחישנה ובורחות, שתיכף ומיד מסתיים הגלות, ואח"כ כובשים בשלימות את ארץ שבעה עממין, ותיכף לאח"ז ארץ ארץ ג' האומות, וכיחוד ישנו ענין ארץ עשר עממין, דמספר עשר מורה על השלימות דלעתיד, דזהו מה שכינר דלע"ל הוא בן עשר נימין, וערו' תהי' לע"ל השירה העשירית והפירה העשירית והמנין העשירי, שהקב"ה מונה את ישראל מפני רוב חיבתם, וכ"ו יהי' במהרה בימינו ממש במשטות, בזמן ומקום שלנו, נשמות בגופים, ובשמחה ובטוב לבב.

הנחה פרסית בלתי פוגה

אני לדורי (לחמי לאיש) תהי' לע"ל דקא. כי אף שגם בזמן הגלות ישנו ענין הקרבנות ע"י העסק בתורת קרבנות כמ"ש ונשלמה פרים שפחנו, שזה כולל גם ענין ונשלמה מלשון שלימות, מ"מ עיקר הענין בזה יהי' לע"ל, ובלשון התפלה ושם נעשה לפניך כמצות רצונך, שדוקא לע"ל יהי' קיום כל המצוות, ובפרט מצוות הקרבה הקרבנות שהיא עיקר העבודה, בתכלית השלימות, וזהו גם מה שלע"ל יהי' ג"כ ע"ד ענין השדה הנ"ל במשטות, שמכאן עיר יומשך לשדה, ומהשדה יתעלה ויתברר להיות בבחי' עיר, דזהו מה שלע"ל הנה הגילוי שבבית המקדש, מקדש אר' כוננו ירך, יתפשט גם בירושלים עיר הקודש, וגם בשדות ובמגרשים שמסביב לירושלים, ויהיה מוז, דעתידה ירושלים שתתפשט בכל ארץ ישראל ותהיה ארץ ישראל שתתפשט בכל הארצות, והיינו שבכל העולם כולו יומשך הגילוי דונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו וגו'.

הכי כהן האדם

ב אני לדורי ב

לומר, במרש ע"פ תורת הכש"ט הידועה, שמכיון שזהו ספר בתורה, בודאי אמור ללמוד הוראה בעבודה האדם גם מפרטים אלו. וצריך להבין הענין בזה.

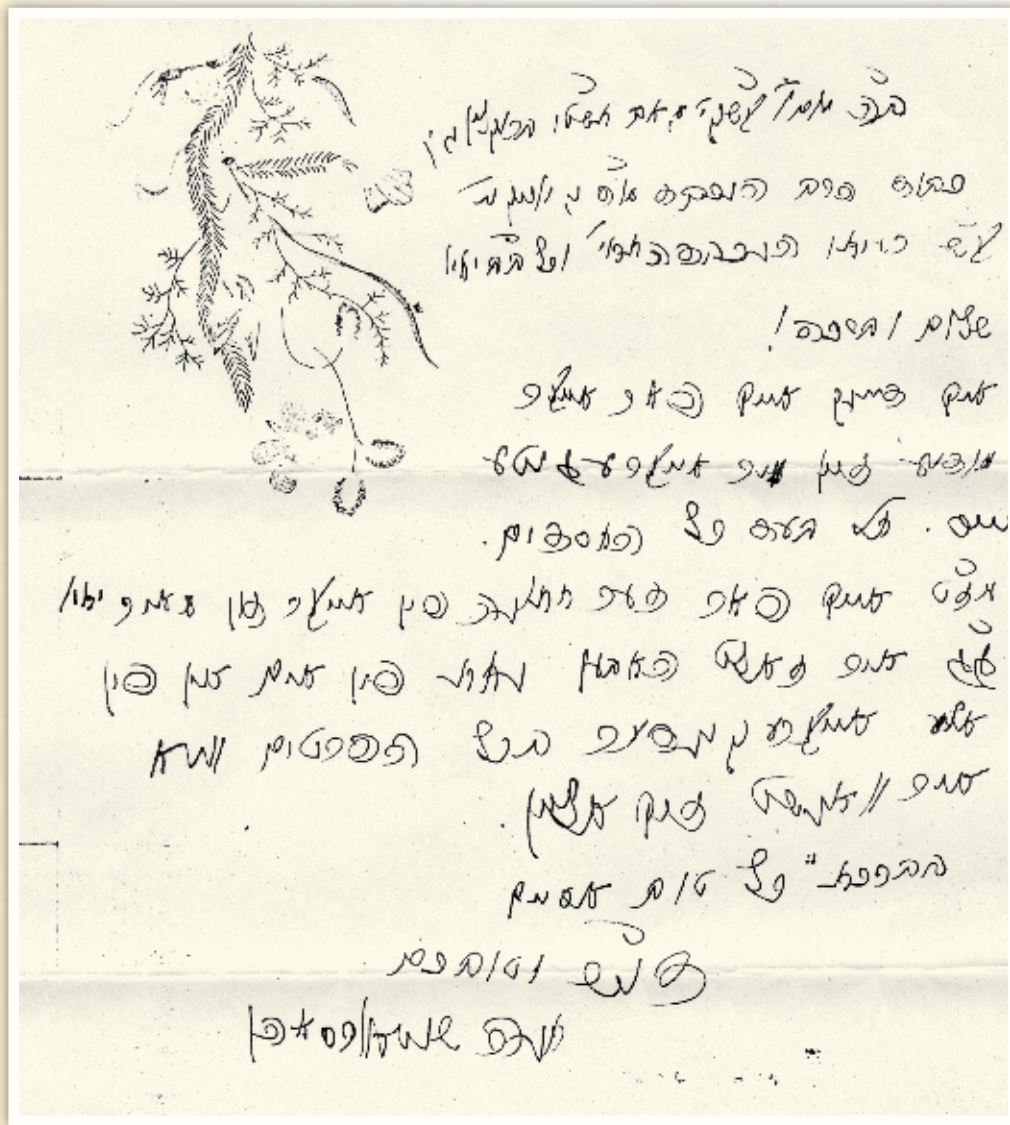
יש לומר הביאור בכל זה, ע"פ משנת"ל שנקודת הדרוש הנ"ל היא אשר העבודה דורש אלול היא כמשל המלך בשדה. ונמצא, שעיקר העבודה דאלול היא בחי' העבודה בשדה. ובה יש לבאר ב' הענינים הנ"ל, א' הקשר ל'ש' (שופטים) ב' הקשר לדף לב.

והענין הוא, דהנה אחד החילוקים בין עיר לשדה הוא, כמבואר במשל הנ"ל, שבהיות המלך בשדה ישנו חילוק בין אנשי העיר, שרק המובהרים ויחידי סגולה נכנסים אל המלך, משא"כ בהיותם בשדה כולם שוים, שהמלך מקבל את כולם וכו'. ויש לומר, דבעבודת האדם זהו ענין אהבת ישראל ואחדות ישראל. כלומר, שהעבודה דשדה (שבחדש אלול) נקודתה הוא ענין האחדות דישראל, שכולם שוים. ובה ישבן הקשר לדף לב, דכשם שבספר התניא פרק לב מדבר בענין אהבת ישראל משום שאהבת ישראל היא הלב והעיקר דספר התניא, ער"ו בספר לקו"ת על משנה תורה הנה כדף לב מדובר בענין האחדות דישראל (שכולם שוים), משום שזהו הלב והעיקר של הלקו"ת דמשנה תורה.

והנה כשם שממשל המלך בשדה מובן שהעבודה דאלול היא בשדה ולא בעיר, ער"ו מוכן שענין השדה כאן שולל ענין המדבר, דהנה מבואר בהמשך הדרוש שם, שכשם שיש "שכחי" שדה כך יש בחי' מדבר, דמדבר היא ארץ לא זרועה אשר לא ישב אדם שם. ומזה שבמשל דחודש אלול מדגיש שזהו משל למלך בשדה (ולא במדבר) מוכן, שהכוונה כאן היא גם לענין זה שבשדה שהוא נעלה מהמדבר, דמעלת השדה על המדבר בפשטות היא, אשר המדבר הוא ארץ לא זרועה, משא"כ השדה הוא מקום צמיחת הלחם, כמ"ש ארץ ממנה תוציא לחם. דהחידוש שבענין הלחם הוא, שמבוררים אותו ומעלים אותו לעשות ממנו כלי לאלקות. וכמו בפשטות, שלחם לבב אנוש יסעד, ולא על הלחם לבדו יחי' האדם כי אם על כל מוצא פי הוי' שבלחם, הניצוץ האלקי שבלחם (כמבואר בכתבי האריז"ל ובכ"מ). ונמצא שהחידוש דשדה על עיר ומדבר הוא, דהעיר הוא ענין הבית שבתוך החום הקדושה, וענין המדבר הוא מחוץ לחום הקדושה (לא ישב אדם שם), שהעבודה בו היא ע"י שבירתו, משא"כ השדה הוכנו הוא הבידור של הענינים שמחוץ לבית והכנסתם לתוך הקדושה. וזהו כללות תוכן עבודת האדם, לברר את עניני העולם ולהעלותם לאלקות. ומסעם זה גם כללות עבודת הקרבנות נק' בשם את קרבני לאמי לאישי, ענין הלחם, ובלשון רז"ל רעייתי פרנסתי.

הנחה פרסית בלתי סוגה

פכתגרי הרבנית הצדקנית פרת חנה שניאורסאהן ע"ה להרה"ח ר' נפתלי יוניק ע"ה

ב"ה. יום ו' עש"ק י' מ. אב.
תשט"ו

ברוקלין נ.י.

כבוד הרב הנכבד מו"ה נ.
יוניק נ"י

ע"ש רעיתו הנכבדה תחי'
וכל ב"ב יחיו

שלום וברכה!

איך דיינק אייך פאר אייער
מודיע זיין מיר אייער גוטע
נייס, ת"ל בעד כל החסדים.

מז"ט אייך פאר דער חתונה
פון אייער זון מאיר יחי' ג"ג
איר זאלט האבען נחת פון
אים און פון אלע אייערע
קינדער בכל הפרטים וויא
איר וואנשט זיך אליין.

בברכת כל טוב אסיים

דו"ש וטובכם

חנה שניאורסאהן

ב"ה. יום ה' א' שבט. תשי"ז
 ברוקלין, נ.י.
 להרב הנכבד נפתלי ורעיתו
 הנכבדה תחילי
 להחתן כלה המהוללים ולכל
 המחותנים יחיו
 שלום וברכה!
 מז"ט יתן ה' שהזיוג יעלה
 יפה ויחיו חיים מאושרים
 חיים טובים בגשמיות
 ורוחניות, וההורים יקבלו
 נחת מהם בתוך יתר בניהם.
 דו"ש והצלחתכם
 חנה שניאורסאהן

ב"ה. יום ה' א' שבט. תשי"ז
 ברוקלין, נ.י.
 להרב הנכבד נפתלי ורעיתו
 הנכבדה תחילי
 להחתן כלה המהוללים ולכל
 המחותנים יחיו
 שלום וברכה!
 מז"ט יתן ה' שהזיוג יעלה
 יפה ויחיו חיים מאושרים
 חיים טובים בגשמיות
 ורוחניות, וההורים יקבלו
 נחת מהם בתוך יתר בניהם.
 דו"ש והצלחתכם
 חנה שניאורסאהן

בעת חלוקת ד' מינים - ערב סוכות ה'תשמ"ח
בתמונה למטה: הרבי מדבר עם המזכיר, הרה"ח ר' יהודה לייב שי' גרונר, ומבקשו להביא עוד ד' מינים לחלוקה

לאחר כניסתו לקריאת התורה - ב' כסלו ה'תשמ"ח

מביט על המנורה - חנוכה ה'תשמ"ט

מעודד את השירה לאחר מעריב - מוצאי פורים ה'תשמ"ט

יוצא לביתו עם המגילה - פורים תשד"מ

ערב שבת, יוצא מ-770 אל הספרייה עם שני בקבוקי יין

בשנים הראשונות נהג הרבי שלא להניח מידו את גביע ההבדלה בעת ברכת "בורא מאורי האש", אלא אוחז בידו האחת את הגביע, ואת היד השניה מסובב לכיוון הנר. בתמונה זו ניתן לראות את הרבי אוחז בידו בגביע בעת הברכה

בשבת פרשת נשא תנש"א, ירד הרבי בשעת רעווא דרעווין לזאל הגדול של 770, וקיים התוועדות פתאומית מבימת התפילה. לאחר הבדלה חילק הרבי 'כוס של ברכה'. בתמונות הבאות ניתן לראות את חלוקת הכוס של ברכה, אמירת ברכת "על הגפן", ואמירת "ויתן לך"

ביציאתו מהמקווה

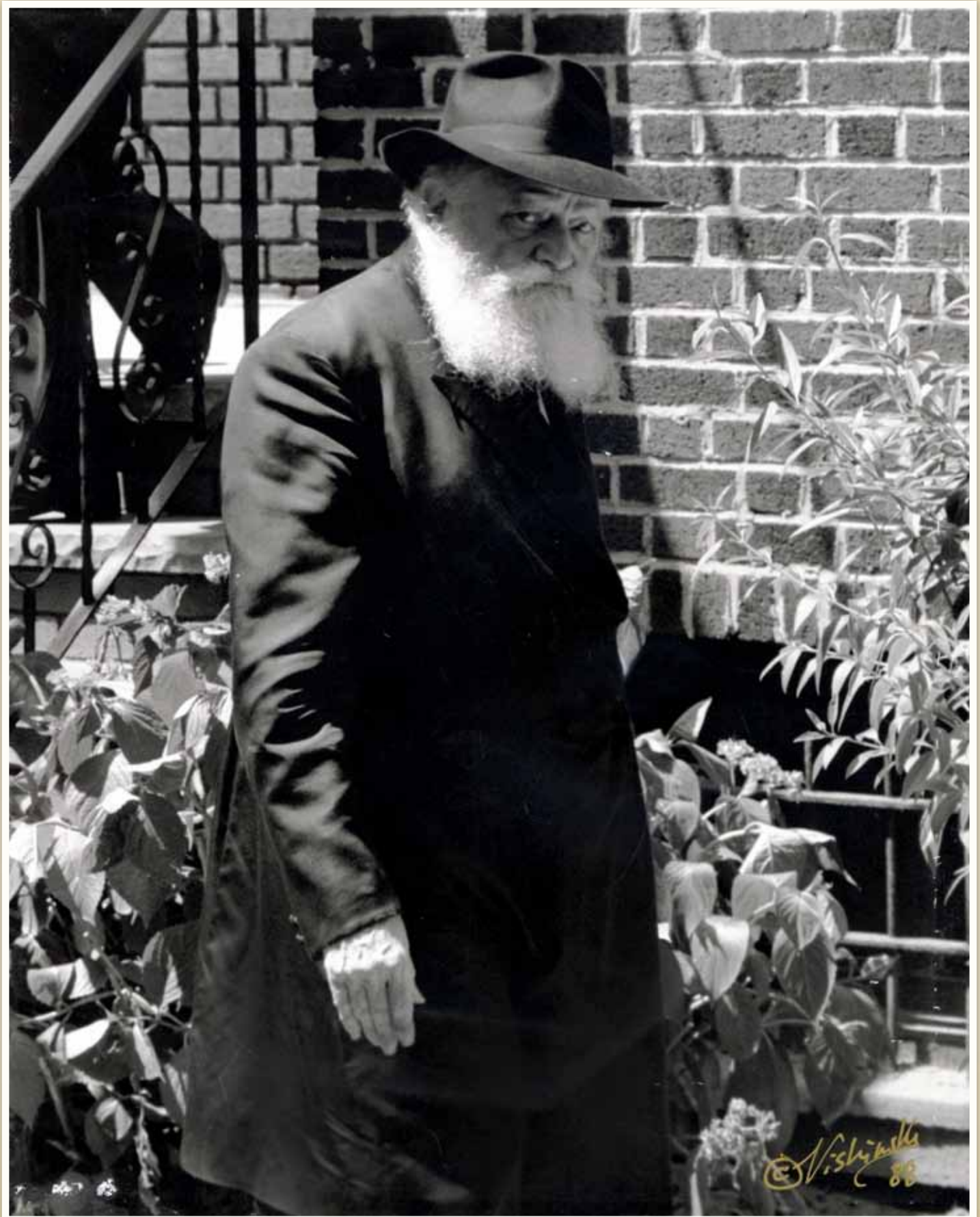

הרבי יורד מהקומה השניה
בביתו, עם הסידור אותו
נוהג לתת לחתנים, על
מנת לתתו לחתן

הרבי נוסע
לאוהל ביום כ"ג
אלול תשמ"ז -
יום חתונת הורי
החתן. בתמונה
נראה אבי
החתן כשהוא
אוחז בידו את
הסידור שקיבל
מהרבי לפני
נסיעתו.

הרבי יוצא מהציאה האחורית של ביתו - בדרכו לאוהל הק'

ראשי פרקים מדברי ימי חיי סב הכלה הרה"ח התמים ר' יהודה לייב ע"ה צייטלין

נערך ע"י אבי הכלה שיחי

בחזקה ואכל את חלק הטוב והיפה מבינינו ספג ר' לייבל מביתו אויר של מסירות נפש שבה חי ופעל כל ימי חייו.

אמו ע"ה סיפרה שבקטנותו ה' בעלה לוקח אותו ואת אחיו הצעיר יהושע העשיל על ברכיו אחד על רגל אחת ואחד על רגל השני ושתי מעיינות של דמעות היו נפתחים ונוזלים על לחייו לרוב והי' מבקש, מתחנן ומדבר אליהם "הבטיחו לי שתישאר יתומים יראי-שמים".

אחיו הצעיר הרה"ח ר' יהושע העשיל ע"ה הי' מתלונן כו"כ פעמים בשעת התועדויות באמרו "אבי ז"ל דאג מה יהי' איתי [מצד רוחות הזרות שנשבו אז], עבור אחי לא דאג כלל הוא ידע שהוא יהי' בסדר".

בליל ראשון דחג הסוכות שנת תרח"צ, כשהי' בן שמונה עשרה שנה, נאסר אביו בעיר מאזייסק ונשלח לסיביר לשמונה שנים של עבודת פרך. 'עוונו' הי', אירגון ביכנ"ס ושיעורי תורה בביתו ולימוד תורה עם מבוגרים ועם ילדים. כתוצאה מהקפדתו על כשרות המאכלים סבל מרעב (כפי שהעיד אחר כך אחד הנאשמים שישב יחד איתו במאסר), וביחד עם העבודת פרך שהוכרח לעבוד אזלו כחותיו עד שנחלה; ובראש חודש מנחם אב של אותה שנה החזיר את נשמתו ליצרה בגלות המרה.

עתה נפל האחריות המליאה על ר' לייבל לדאוג ולפרנס את אמו ואחיו הצעיר ר' יהושע העשיל שלמד באותו זמן בישיבה מחתרנית. לאחר חיפושים נזדמן לו עבודה טובה בעיר מוסקבה שיהי' מספיק לפרנס את אמו ואחיו, וגם ע"י זה יהי' לו אפשרות להתפלל במנין ולהגיד קדיש אחרי אביו ע"ה בהבית הכנסת שבעיר; אלא, שכדי לקבל משרה זו הי' צריך להוריד את זקנו. עכשיו נוצרה בפניו הבעי' מה עליו לעשות: מצד אחד מוטלת עליו האחריות לפרנס את אמו (ופרנסה בתקופה ההיא, פירושה, פיקוח נפש כפשוטו) ולהגיד קדיש. מצד שני, האיך אפשר להוריד את הזקן?

כדי לפתור בעי' זו, פנה אל הרה"ח ר' ישראל נעולער (ליון) שלמד אתו וכנראה שהי' ג"כ משפיע שלו, ושאלו: מה עליו לעשות? ענה ר' ישראל "... אביך אינו צריך הקדיש שלך,

הרה"ח ר' יהודה לייב צייטלין ע"ה נולד בראש-חודש טבת תרע"ט בעיירה הומיל שברוסיה, לאביו הרה"ח הרה"ת הנודע ר' אהרן אליעזר ע"ה, מבחירי התמימים בליובאוויטש שבליובאוויטש ומהחסידיים המסורים של כ"ק אדמו"ר הריי"צ, ולאמו אלטא (רבקה) בת הרה"ח יהושע-העשיל לעווין. בזמן שרוח הקומוניסטים וה"השכלה" נשבה

מקבלים מאות ילדים יהודים חינוך יהודי.

לר' לייבל היה גם כן חלק חשוב בהתפתחות מחנה הקיץ 'קעמפ גן-ישראל' במאנטרעאל, הדבר היה כאשר מנהל הקעמפ השליח הרב שלום-דובער מאצקין רצה להעביר את המחנה למקום יותר מרווח, ור' לייבל תרם סכום נכבד לרכישת הקרקע. יצויין כי במחנה שהוקם על קרקע זו, שהו לאחרונה למעלה משבע מאות ילדים כן ירבו.

מלבד פעילותו בתחום החינוך, היה גם איש צדקה וחסד; ובוגרי ישיבת 'תומכי תמימים' במאנטרעאל נזכרים בערגה בקירוב האבהי שלו, בהתעניינותו האישית בצרכיהם, בביתו שהיה פתוח לפנייהם לרווחה ובסיועו הקבוע לתמימים שהחשיבם כילדיו.

עוד כשהי' בפריז, בתור בחור מבוגר לפני החתונה וגם לאחר' הי' עוזר ומדריך נערים צעירים בתפילתם, שיתנהגו ויתפללו כדרוש. "אבא שלך אמר לי" סיפר ב.ג. "כשהייתי עוד לפני בר מצוה, שמוצש"ק לאחרי תפילת שמונה עשרה אין לעשות עבודה עד לאחרי ויהי נועם וואתה קדוש. לאחרי כמה שנים מצאתי זה בספרי הלכה". ועוד מספר אחר "אני הייתי ילד בן עשר ואביך הדריך אותי בסדר התפילה".

בשנים הראשונות לאחרי הגעתו למאנטרעאל ראה שהתמימים לומדים בישיבה בקיץ כשהחום הי' חזק מאוד. בימים האלו הי' מזגן בבחינת לוקסוס גדולה. אבל ר' לייבל דאג שהתמימים ילמדו בנוחיות. לקח ר' לייבל איתו הת' ב. ג. והלך למנהלי בתי חרושת שהכיר עוד מזמן עבדו אצלם בתור פועל ואסף כל הכסף הדרוש לקניית מזגן והביאו להתמימים והחי' אותם.

הרה"ת ש.ג. למד בישיבה בשנות הכפ"ם סיפר שהוא הי' אחראי בהמטבח אצל הבחורים ור' לייבל הי' מביא שני ארגזים מלאות פירות עבור התמימים שיהי' להם משהו לטעום במשך היום בנוסף להאוכל הרגיל, וציווה להודיעו כשהפירות יגמרו ואז הי' מביא עוד שני ארגזים.

מרת ש.ו. מספרת, כשבעלי הי' בחור בישיבה הי' מתאכסן בשבתות וימים טובים אצל דודו. קרה פעם שלשמח"ת נסעו דודו ודודתו לניו יארק ועליו כנראה שכחו לסדרו עבור החג. ר' לייבל אבל לא שכח. הזמינו לביתו להימים האחרונים של חג הסוכות והי' אצלו כאחד מבני ביתו.

לא רק למזונם דאג אלא גם ללבושם שיהי' מתאים לתמים. כשהי' רואה תמים שהולך עם חליפה שנסגר שמאל על ימין הי' לוקח ממנו את חליפתו והי' מביאו להבית חרושת שהכיר בעיר והיו מתקנים את הבגדים עם חורים על הצד השני שיסגר ימין על שמאל.

כשהגעתי בפעם הראשונה ברכבת מניו יארק למאנטרעאל ללמוד בישיבה לאחרי שמח"ת בשנת תשט"ו מספר ד.ג.

הוא צריך הזקן שלך". כשקיבל תשובה זו, כבר לא היו לפניו שום שאלות וידע מה עליו לעשות. בסופו של דבר קיבל משרה אחרת, וגם אמר קדיש אחרי אבא שלו. העיד עליו הרה"ח ר' מרדכי קזלינר: כשר' לייבע התהלך ברחובות מאסקבא "שבר כל רוסיא", מכיון שאלו מאנ"ש שהי' להם מסירת נפש לא לנגוע בהזקן עטפו פניהם בהליכתם ברחוב להסתיר זקנם והי' נראה כאילו הם סובלים מכאב שיניים; לא כן הלך ר' לייבל הצעיר ברחוב, לא הסתיר ולא כיסה את פניו, וצעד בעוז ללא שום פחד עם זקנו הגדולה והמלאה.

בשנת תש"ו זכה לעזוב את עמק-הבכא יחד עם מאות מחסידי חב"ד ועבר להתגורר בפריז בירת צרפת, שם נשא לאשה את רעייתו מרת גיטא, בתו של הרה"ח ר' יחיאל-יוסף ריבקיין ע"ה, מהמתיישבים הראשונים בכפר חב"ד. כעבור מספר שנים, הורה הרבי הרי"צ לר' לייבל לנסוע לארץ ישראל, אלא שבפועל, מצד סיבות שאינן תלויות בו, מצד מצות כיבוד אם, לא התאפשר הדבר והתכנית נשתנה לנסוע למאנטרעאל שבקנדה, שעל זה קיבל מכתב, וברכתו הקדושה של כ"ק אדמו"ר מה"מ.

בעקבות הוראתו של הרבי מה"מ, פנה ר' לייבל לתחום המסחר, אלא שה'סחורה' העיקרית שלו היתה כפי שכותב אליו כ"ק אדמו"ר מה"מ "שהקב"ה נותן ליהודים גשמיות והם עושים מגשמיות רוחניות", פעילות נמרצת בהקמת מוסדות חינוך בעיר ואחזקתם.

כשבנותיו הגיעו לגיל חינוך, לא היה עדיין במאנטריאל מוסד חינוכי חב"די לבנות; ור' לייבל נרתם למטרה זו בלב ובנפש. הוא הוציא את בתו הבכורה מבית יעקב, ושכר מורה עבורה; בעקבותיו הלך אחיו ר' העשיל ע"ה והשתתף אתו ועוד כמה חסידים מרוסיא שחיו באותם ימים במאנטרעאל, וככה נוסד בית-הספר 'בית רבקה', בעוד ר' לייבל מממן את כל הוצאותיו. עם הזמן נמצא לבית-הספר גם מבנה נאה, וכיום משתרע המוסד המפואר 'בית רבקה' לאורך רחוב שלם, ומתחנכות בו קרוב לאלף תלמידות כן ירבו.

מהפכה חינוכית נוספת שחולל ר' לייבל ע"ה, היתה קביעת תכנית לימודים על טהרת הקודש בישיבת תומכי תמימים ליובאוויטש שבעיר. הוא החל בפעילות זו לאחר שהשתתף בהתוועדותו של הרבי בבית-חיינו - 770, שבה מחה הרבי על "טמטום מוחות הצעירים בלימודי מקצועות החול". במשך שנים לחם ר' לייבל בעוז בעניין זה, וזכה לבסוף שישיבת תות"ל תהיה המוסד היחיד בעיר שבו היו כיתות מיוחדות שלא נלמדו בהם מקצועות חול.

העובדה שילדי ישראל מתחנכים בבתי ספר נכריים ציערה מאוד את ר' לייבל, ובהיותו איש מעשה הקים את המוסד הפופולרי 'פרי היברו', המקיים בין כותלי בתי-הספר היסודיים הכללים תכניות לימודים יהודיות. בהמוסד

הוא ר"ל חולה מסוכן ואין מי שיפרנס את המשפחה. והנה חגה"פ ממשמש ובא ובמשפחה כולם מבולבלים ודואגים ורצים הלך וחזור להבית רפואה וכסף עבור החג אין.

בינתיים סיפרה מרת סימה לאב' מה שכולם בבית הספר ידעו כבר אודות

כל מה שקורה אצל משפחת הילדה. ר' לייבל לא עשה שום שהיות. מיד הרים טלפון והתחיל להזמין מצות, יין, בשר וכל הנצרך לחוג את חגה"פ כיאה ליום טוב זה ובעצמו הביא כל מה שצריך, אליהם הביתה. והבת הקטנה ר. הזמין שתחוג את כל החג ביחד עם מורה שלה אצלו בבית כדי שתעבור על' החג באופן רגוע ובמנוחת הנפש עד כמה שאפשר. ואכן הגרוע מן הכל קרה ובימים הראשונים של חגה"פ נפטר אביהם ר"ל, אבל להילדה ר. לא סיפרו משפחת צייטלין לה שום דבר כדי שלא תשבות על' החג. כיום משפחת כ. הנה"ב משפחה מפוארה בחב"ד שבעצמם עוזרים להרבה נצרכים ומעודדים לכל מי שמגיע אליהם.

עזרתו הרבה לכל מיני אנשים הטעה אותם לחשוב שהוא עשיר או לפחות אמיד. אבל באמת עבד קשה מאוד והודות לכנותו והיותו איש ישר מאוד הרויח מעט מאוד.

כמה מן הדוגמאות למידת ישרו ה', שפעם בעת עבדו בתור פועל בבית חרושת, בשנות החמישים למספרם, ה' צריך לסדר חתיכות בד שהי' מגיע להמקום בארגזים גדולים מלאה סחורה, והנה, פתאום מצא בתוך א' מן הארגזים כסף בסך של 35 דולר! (מספר ביתו הבכורה מרת ח' שרה תח' מרזוב, כדי להבין השוויות של סכום זה אז, הנה שכר דירה לחודש עלה אז בסכום של עשרים דולר, והנה שכר דירה כמעט של חודשיים) לכולי עלמא ה' הכסף שייך אליו. אבל ר' לייבל לקח את הכסף והלך להבעל הבית של הבית חרושת ונתן לו את הכסף.

עוד דוגמא, כשהלך לה' בנק' להוציא מאתיים דולר. לאחר שהפקידה ספרה את הכסף ונתנה לו ספר הוא ג"כ את הכסף, כנהוג, אבל ראה שהיא עשתה טעות קטנה. במקום מאתיים דולר נתנה לו ארבע מאות דולר! פנה אל' ר' לייבל ואמר לה "סליחה אבל החשבון אינו מדויק. הפקידה, בחשבה שהוא מתכוון שהחסירה מהסכום כעסה עליו ועמדה בשלה שהסכום שנתנה מדויק. אבל הוא התעקש ואמר לה אעפ"כ תספרי עוד הפעם. סופו של דבר היא לקחה ממנו בחזרה את הכסף וספרה בפניו... מששיכנעה בטעותה התרגשה מאוד, ורצה למנהל הבנק וסיפרה לו מה שקרה. הוא הגיע מיד להמקום בה עמד ר' לייבל וביקש ממנו שהוא רוצה להתקשר להתקשורת ולספר להם המעשה ולשים תמונתו בהיעתון המקומי של העיר. ר' לייבל ענה להם שהוא אינו מעוניין בכל זה. מאז, כל פעם כשהגיע להבנק התייחסו אליו בדרך ארץ מיוחדת והאשראי שלו ה' מעולה.

הגעתי להתחנה בלי גרוש בכיס עבור מונית. ר' לייבל שהגיע ג"כ עם אותו רכבת ניגש אלי ונתן לי דולר, שהי' אז סכום גדול, עבור מונית כדי שאוכל להגיע לשיבה.

מכיון שהוא ה' מראשי המתוועדים בעיר, ידעו התמימים שבאם אזל אצלם המשקה בזמן התוועדות אל להם לדאוג, מכיון שהוסכם איתו מראש שיכולים להשיג משקה אצלו להתוועדות בכל שעות הלילה.

אך האהבת ישראל שלו לא ה' מוגבל לתמימים בלבד, לבו היה פתוח לכל מי שנזקק לעזרה, ובעדינותו המיוחדת היה פונה ביוזמתו לאברכים שנזקקו לעזרה והיה משלשל לכיסיהם סכומי כסף נכבדים.

קרה פעם בש"ק, ראה ר' לייבל בחור א' י.ר. שהי' באמצע התקרבותו לחב"ד שפניו מודאגות. מכיון שהי' קרוב איתו שאלו לפשר הדבר. הלה ענה לו שבעש"ק נסע עם האופנוע שלו במרכז העיר ועקב תקלה נשבר האופנוע והוכרח להשאירו שמה ודואג איך יוכל להעבירו הביתה לתקנו. ר' לייבל ענה לו שיפסיק מלדאוג ולאחרי שבת יסדר הכל. במוצש"ק לקח ר' לייבל המסעית שלו ונסע ביחד עם הבחור למרכז העיר וטען האופנוע על המסעית והביאו להבית של הבחור.

ש.ג. ה' צריך לעבור דירה. וכמו היום עלה ההעתקה בסכום גדול. ר' לייבל שידע שש.ג. חי בצמצום גדול מאוד, לקח המסעית שלו והעבירו עם כל הרהיטים והחפצים עד אפס כוחותיו לדירתו החדשה. כדי שש.ג. לא ירגיש ח"ו שהוא צריך לקבל צדקה אמר לא שהוא נותן לו 'מתנה'.

באחת התהלוכות של ל"ג העומר ה' נוכח כרגיל עם המסעית שלו שהי' א' מן המכוונות הכי נצרכים עבור התהלוכה. כשגמרו התהלוכה עצמה והילדים נסעו לה"פארק" הבחין במרת ש.פ. שדחפה עגלה עם פעוטה שנולדה לה לא מזמן, איך שהיא הולכת הביתה. עצר ר' לייבל המסעית ושאלה איפוא את הולכת? ענתה שהיא הולכת הביתה עם התינוק. אמר לה מה זה? "הרי ל"ג בעומר הוא בשביל ילדים" ובלי שום שאלות נוספות ושהיות הרים את העגלה ושם אותה מאחורי המסעית הגדולה ואמר לה להיכנס להמסעית והביאם לה"פארק" שיהיו ביחד עם כל הילדים.

בני משפחתו מספרים כי בדרכו לעבודה מדי יום, ר' לייבל היה ממלא את רכבו במצרכי מזון וביגוד ומחלקם בסתר בפתחי משפחות נצרכות, שלא ידעו מיהו 'המלאך המושיע' שמספק להן בקביעות אוכל וביגוד - וכל אלה על-אף העובדה שמצבו הכלכלי היה רחוק מלהיות שפיר.

בתו השני' מרת סימה היתה נערה ומורה בבית רבקה בכתה ב'. בכתתה ה' ילדה בשם ר. כ. שמשפחתה ה' אז בתחלת התקרבותם לחב"ד. אב'ה של הילדה ה' ר"ל חולה מאוד והי' נמצא בבית רפואה. המצב אצלה בבית ה' בכי רע. האבא

הרה"ח התמים ר' יהודה לייב ע"ה צייטלין (משמאל, מוקף בעיגול) בהתוועדות של הרבי ביו"ד שבט תש"ל

ר' לייבל היה חסיד במלוא מובן המלה. היה יושב שעות בבית-הכנסת ועוסק בעבודת התפילה, שהיתה מלווה לפעמים בבכיות.

עד רא'ה סיפר, שלפעמים כשהמשייע הרב וואלף ע"ה גרינגלאז הי' מתוועד בימות החול עם התמימים ולא הירשו בע"ב להיות נוכח, הי' ר' לייבל מגיע, אחרי יום קשה של עבודה מנהיגת מסעית שלו וסחיבת ארגזים גדולים וכבדים, ועומד בחוץ על המדרגות עם ביטול כשדמעות יורדות על לחייו, והאזין והקשיב והשתדל לתפוס מילה מהתוועדות חסידית.

בשבת קודש, בשש וחצי בבקר הי' עובר שמו"ת, ולאחרי כמה שעות של לימוד החסידות התחיל תפילתו שנמשכה כמה שעות לאחרי הצהריים. אח"כ הי' חוזר הביתה לעיתים תכופות רק באם התלוו אליו אנ"ש ותמימים להתוועדות, ובאם לאו הי' נשאר בבית הכנסת ומתוועד עם אנ"ש והתמימים או שהיו הולכים לבתי אנ"ש להתוועדות. ר' לייבל

גם הכנסת-האורחים שלו היה לשם-דבר. רבנים, מנהלי מוסדות שדרי"ם ומשולחים ידעו כי במאנטרעאל יש להם כתובת, וכשהי' מגיע אורח ולא הי' לו איפוא לאכסן היו מראים לו ומצביעים על ר' לייבל. ואכן הרבה פעמים היו מגיעים משולחים ומתיישבים אצלו למשך שבועות רצופות. והילדים בבית שחונכו שהכנסת אורחים בא לפני נוחיותם, נתנו מיטתם עבור האורחים.

אצל משפחה אחת התגרשו ההורים ר"ל והי' להם סיכסוך גדול אודות הילדה שלהם. הילדה היתה קרוע משני הצדדים ומסיבות מובנות לא היתה יכולה להיות למשך זמן אצל אף א' מהם. ר' לייבל, שהרחמנות של הילדה נגעה לליבו הכניס את הילדה לביתו לכמה חדשים עד שהסתדרה והי' לה מקום מחסה ללכת.

מאידך, הבחורים בישיבה ידעו כי ביתו של ר' לייבל פתוח תמיד להתוועדות חסידית.

אחד מאנ"ש ודיבר אתו שיגדל זקנו, הלה ענה לו בצחוק "כשתחליף את ה'קאפאטע' שלך [שהי' ישן ומשומש] אגדל את הזקן שלי". למותר להגיד שבשבת הבאה הגיע ר' לייבל לבית הכנסת לא פחות ולא יותר עם 'קאפאטע' חדשה!

א' מאנ"ש רצה לגדל זקנו אבל אשתו התנגדה לזה. ור' לייבל ניסה הרבה פעמים לדבר על ליבו אבל כל פעם נתקלו באותו בעי'. אי הסכמת אשתו. עד שפעם בש"ק התוועדו בביתו של אברך זה ובאמצע ההתוועדות נכנס ר' לייבל למיטבח ותבע מאשתו של האברך שתניח לבעלה לגדל זקנו. ענתה לו האישה באם אלד בן זכר אניח לו לגדל זקן. אמר לה ר' לייבל הנני מבטיח לך שבאם תרשה לו לגדל זקנו יהי' לך בן זכר. לאחר כמה חדשים נולד לה בן זכר.

כל ראש השנה ושמח"ת הי' נוסע להרבי בנוסף לשאר יומא דפגרא.

הרה"ח ר' י. ש. ע"ה סיפר שפעם אמר לו ר' לייבל בנוגע לנסיעה לרבי "וואס הייסט ראש השנה נישט זיין ביים רבי'ן". ר' י. ש. שמוצאו וחינוכו לא הי' מרוסיא, לעזוב את משפחתו לבד לראש השנה ולנסוע להרבי הי' אצלו בגדר של מסירת נפש. אבל מילים אלו שנאמרו בכנות ורגש חסידי אמיתי הספיק להשפיע על הנ"ל לבטל עצמו, ומאז אמר בנו, נסע אבא שלי כל ראש השנה להרבי.

ביו"ד שבט הגדול תש"ל נסע עם אוטובוס ביחד עם כל אנ"ש שבמאנטרעאל להרבי. לפני שהגיעו 7700, עברו דרך וויליאמסבורג (בדרך להאוהל הק') ועצרו שמה ללכת למקוה. כשראו חסידי סטמר ששה אוטובוסים של אנ"ש שאלו אותם: 'מה היום מיומים?' שהיו רגילים לראות אוטובוס אחד או שנים (ממאנטרעאל); ענה ר' לייבל בפשטות: "וואס הייסט? קבלת פני משיח צדקנו!".

כשהי' בן 56 שנה בלבד נתגלה אצלו המחלה הממארת. על אף יסוריו נסע כמ"פ לכ"ק אדמו"ר מה"מ ואף זכה להיכנס ליחידות בעת ההיא. בתקופה ההיא כשהי' פעם ב7700 קרה אליו את מכירו י. ש. ואמר לו "בא הנה ישראל. בא שב איתי לעשר דקות ואראה לך איך שכל העולם כולו בטל ומבוטל" "אני" אמר ישראל "לא רציתי לראות ולא התיישבתי"...

לאחרי שני ניתוחים והרבה סבל של יסורים נוראים וממושכים החזיר נשמתו ליוצרו ביום כ"ב אלול ה'תשל"ז, והוא בן 58 שנה בלבד.

זכה ר' לייבל להקים דורות ישרים, בנים ונכדים מפוזרים על פני תבל, הממשיכים דרכו בקודש ומשמשים שלוחי המלך ועושים רצונו הקדוש. יהי רצון שנזכה בקרוב ממש לקיום היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה.

היה דורש מהם התקשרות לאילנא דחיי ללא חשבונות, תוך קבלת עול כפשוטה. מהתמימים הי' דורש הרבה שילמדו תניא בע"פ.

לפעמים הי' קורה שהיו יושבים בהתוועדות בש"ק כל היום אבל לא דיברו כמעט מאומה, וכשהי' מגיע סוף התוועדות הי' ר' לייבל מפטיר ואומר "נו! אַבִּי נישט געשלאָפן שבת!".

פעם, בש"ק באמצע התוועדות הלך לבית של אברך תמים שקירבו והיכירו מקרוב, נכנס לביתו והלך ישר לחדר המטות ומצא את האברך במיטתו באמצע קיום המצוה של שינה בשבת תענוג, נתן לו ר' לייבל סטירה על הלחי ואמר לו "היתכן! לישון בשבת קודש בצהריים!". אמר, ועשה ומיד יצא מיד מן החדר.

בכלל הי' איש מעשה, ורצה שמההתוועדויות יצא ענינים של מעשה בפועל. בהלכו פעם בש"ק בחזרה מהתוועדות בביתו עם כמה מחביריו עברו ליד מכונית דלוקה ולידה עמד יהודי שלא שמר תומ"צ שהתכוון להכנס למכוניתו. ר' לייבל בירכו בשבת שלום ושאלו איפוא הוא הולך בשבת במכונית? הלה הי' יהודי מבוגר שידע על מה מדובר ונסה להתחמק עם תירוצים ואמתלאות ואמר שהוא מוכרח לנסוע מכיוון שהוא מתכוון לצאת עם אשתו ומחכה עלי' שתצא מן הבית. ר' לייבל לא הירפה ממנו והתחנן אליו ולא נתן לו להיכנס למכונית. ביני לביני יצתה אשתו מן הבית ורצתה ג"כ להיכנס להבית. ר' לייבל שלחה שתיכנס בחזרה לביתה ולקח, סחב את האיש לישיבה והישבו אותו בהתוועדות בין המתוועדים ונשאר שמה עד צאת הכוכבים ואח"כ הירשו לו ללכת לביתו. מה שמעניין הוא, שהאיש, שכאמור לא הי' שומר תומ"צ, לא התנגד בתוקף לא צעק ולא כעס. הוא ראה לפניו יהודי אמיתי שכואב לו על שאינו שומר שבת וזה פעל עליו כנ"ל.

הוא עצמו היה דוגמא חיה של חסיד הנוהג בקבלת-עול ובמסירת-נפש, כפי שהעיד עליו המשפיע המפורסם הרה"ח ר' פרץ מאצקין ע"ה.

כשבנו התקרב לגיל המצוות והתכוון כרגיל ע"י לימוד מאמר בע"פ שאל פעם את אביו; אבא! האם למדת מאמר עבור הבר מצוה שלך? לא, ענה אביו. אם כן, שאל הילד המאוכזב, מה למדת כבר עבור הבר מצוה? שתים עשרה פרקי תניא בעל פה, ענה בפשטות טבעית ואמיתית ובלי שום החזקת טובה לעצמו.

פעם במוצש"ק, לאחר יום שלם של התוועדות בביתו ולאחרי אמירת הרבה לחיים הי' נראה כבר שהוא ישן. הרכין עליו ראשו בנו הקטן ובתמימות ילדותית שאלו: "אבא האם אתה שיכור"? "חס ושלום!" ענה מיד, "גוי הוא שיכור! יהודי, לוקח קצת משקה ונעשה שמח".

השפיע על כמה מאנ"ש שיגדלו זקנם. פעם תפס את

אבי זקנו של החתן, הרה"ח ר' יעקב מנחם מענדל ע"ה שפערלין

עלילות על הרבנים, נסעתי לוויטעבסק ולמדתי שחיטה, ואדמו"ר נבג"מ זיע"א שלח לי לקרים ונתקבלתי בעיר יאלטא - קרים - חמשה שנים, ומפני לחיצת הממשלה, כי א"א ה' אז לישיב הרבה על מקום א', באתי לחרקוב, בצנעה ה' השחיטת עופות, בזמן המלחמה ההשגחה הביאה לנו בקאזאקאו, חמשה שנים עסקתי התם בשחיטה, באותן המקומות ה' אז ממש בהרווחה עניני היהדות, עד שעזר השי"ת שבאנו לפה להצלחה, יעזור השי"ת שנבואו יחדיו עם משיח צדקינו במהרה ב' אכ"ר

יעקב מ"מ הכהן שפערלין

בבואי בחזרה לראסטוב, יום קודם הפסח, אבל מסרו לי תיכף מהצוג שצריך להשמר, כי בלילה עשה היעווסעקציא הריסה גדולה בהישיבה, וגם תפסו אז איזה מהם. באותו קנץ נתקבלתי לחתן אצל הרב דאושאץ ז"ל, העיר חכה עלי שנה שלימה עד שהבאתי סמיכת חכמים מוויטבסק

מהרב יהושע נמואיטין ז"ל ומהרב שמרי' יהודה לייב מעדאליא ז"ל ועוד.

אדמו"ר נבג"מ כתב לי שאכתוב לו ממי קבלתי הסמיכות, לאחר שנה כשהייתי בלעניגראד קרא אותם. הייתי ממלא מקום חותני שנה ומחצה. וכאשר התחילו לעשות לאט לאט

לזכות
החתן התלמים
חיים ישראל הכהן שי'
והכלה פלהוללה
פ' רבקה תחי,
שפעדרלין

לרגל נישואיהם
בשעמ"ח"צ
יום שלישי ה' טבת
ה'תשע"ה

נדפס על-ידי
הוריהם

הרה"ח הרה"ת
ר' חנינא פשולם הכהן
וזוגתו פרת אורלי שיחיו
שפעדרלין

הרה"ח הרה"ת
ר' יחיאל יוסף
וזוגתו פרת חנה שיחיו
צייטלין